

Т. С. БРИДЖЕС
ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА
МАРТИН КРУЗО

Превод от английски: Ясен Ясенов, 1946

chitanka.info

ТАЙНСТВЕНИТЕ СЪОБЩЕНИЯ

Със слушалки на ушите, с молив в ръка и бележник пред себе си Мартин Крузо чакаше сигналите по радиостанцията.

Минутите течаха. Мартин бавно пишеше с молива по листа, но явно почти не се интересуваше от това, което чуваше. Внезапно изразът на лицето му се промени — силно любопитство блесна в сивите му очи. Отново започна да пише. За кратко време запълни цял лист с цифри и букви, след това спря и зачака. Но напразно: повече нищо не се чу. Погледна часовника си, отбеляза часа, махна слушалките и приглади късата си къдрава коса.

Вратата се отвори и влезе дребен мургав младеж — почти връстник на Мартин.

— Ти ли си, Базил? — попита Мартин. — Радвам се, че идваш.

Базил Лоринг го погледна въпросително.

— Какво се е случило, приятелю? Защо са тези бръчки по челото ти? Лоши новини ли си получил?

— Не лоши, по-скоро невероятни! Улових шестото съобщение, изпратено от непозната радиостанция.

— Шестото съобщение? — повтори Базил заинтересуван. — За какво говориш?

— О, забравих, че отсъствува цели осем дни и затова не знаеш нищо. Слушай, от шест дни всяка вечер записвам едно съобщение, излъчвано от неизвестен предавател. Непознатият посочва координатите, на които се намира, и добавя „SOS“.

— SOS — сигнал за помощ, Мартин. Някой кораб е в опасност.

— Съвсем не! Предавателят е много по-мощен от корабните.

— Нищо не разбирам! Моля те, обясни ми — каза Базил.

— Ти знаеш, че при радиостанциите се работи с вълни с различна дължина. Корабите излъчват само на къси вълни, а аз мога да настройвам апаратата си да приема и сигналите на по-мощни станции. Тези дни исках да направя един опит и настроих апаратата на дълги

вълни. И така улових тайнственото съобщение. Оттогава го чувам всяка вечер в един и същи час. Сега беше шестият път.

Базил отвори широко очи.

— Разбирам — каза той. — Но ако това е много мощна станция, мисля, че много лесно може да се разбере къде се намира. Нали всички големи радиостанции са известни?

— Този пост е неизвестен — отговори Мартин. — Слушай, ако координатите, предавани от радиста, са верни, този пост трябва да се намира в океана.

Базил трепна.

— В такъв случай става дума за кораб. А ти казваш, че сигналът идва от мощн пост. Мартин, сигурно някой се шегува с теб.

Мартин поклати отрицателно глава.

— Не, Базил. Съобщението идва точно от мястото с посочените координати. Не знаеш ли, че според времето може с точност да се определи откъде идват сигналите?

— Значи той се намира на някой остров — каза Базил.

— Ако там има остров, значи не е отбелязан в атласа. Търсих в почти всички карти.

Базил клатеше глава в недоумение.

— Не е възможно, Мартин — каза той. — Покажи ми картата си!

Мартин я извади от едно чекмедже и я разгъна на масата. На нея беше отбелязал малко кръстче.

— Ето го мястото — каза той.

Базил втренчено погледна картата.

— Но това е в Саргасово море — каза той.

Мартин кимна в знак на съгласие.

— И се пада в средата на грамадно пространство, плътно обграждано от морските течения, което се простира на повече от милион квадратни километра. Там трябва да се намира тайнственият остров, откъдето идват съобщенията.

Базил поглеждаше ту картата, ту приятеля си.

— Ако островът не е отбелязан на картата — каза той, — причината е във водораслите, които пречат на корабите да се приближат до това място. А след като това е така, как може твойят човек да се обажда оттам? Но да предположим, че все пак е там. Откъде ли се е снабдил с радиопредавател и как е успял да го инсталира?

— Това се питам и аз, Базил! Скоро ще разкрия тази тайна. Надявам се след един месец да бъда на острова.

— Ще отидеш там? — извика Базил. — По какъв начин? Наистина имаш яхта, но и тя като всички кораби няма да може да си пробие път през водораслите, скъпи приятелю.

— Знам, но ако не може да се мине през водораслите, спокойно може да се прелети над тях!

Очите на Базил светнаха.

— Със самолет ли? — извика той.

— Ще взема „Летящата риба“, скъпи Базил. Тя ще свърши тази работа. Един самолет-амфибия — ето какво е нужно за Саргасово море.

Базил въздъхна.

— Интересно! — каза той. — Мартин, знаеш ли колко бих искал да дойда с теб!

— На мен също ще ми бъде приятно да сме заедно — отговори приятелят му. — Но за това и дума не може да става. Баща ти няма да позволи.

— А твойят? — възрази Базил.

— Утре ще му телеграфирам.

Двадесет и четири часа по-късно Мартин вървеше по обширната морава на замъка Трейджнийс. Зад него се издигаше кулата, а пред него се разстилаше огреният от слънцето Атлантически океан. В малкото заливче чакаше „Корморан“ — красив хиляда и двеста тонен кораб, с който Мартин и баща му бяха обиколили почти целия свят.

Господин Крузо беше много богат, енергичен бизнесмен и живееше в Корнуей. Именно в Трейджнийс Мартин беше прекарал най-щастливите мигове от живота си. По това време баща му и неговият съдружник Мортън Уилърд уреждаха голяма сделка във Флорида и бяха много заети. Мартин чакаше отговор на телеграмата си. Един хлапак с велосипед влезе през голямата врата на имението и Мартин се затича към него.

— Телеграма за вас, господине — каза малкият.

— Благодаря — с усмивка отговори Мартин и тихо си каза: — Татко е точен. Не очаквах отговор още днес.

Той бързо отвори плика и зачете, но веднага пребледня. Пред очите му причерня, той залитна и падна. Треперещите му ръце

изпуснаха телеграмата.

След малко се надигна с голямо усилие и отново се опита да прочете текста:

„С дълбока скръб ви съобщавам, че баща ви почина днес от сърдечен удар. Натоварен съм да се погрижа за погребението. Следва писмо. Уилърд, хотел «Семинол», Ла Коше, Флорида.“

— Баща ми е мъртъв! — извика Мартин.

Ударът беше страшен. Младежът бе изгубил майка си още в ранно детство. С баща си живееха като добри приятели. И ето че изгуби и него без дори да чуе последните му думи!

Мартин дълго време стоя като вцепенен. Възстанови в мисълта си образа на своя баща такъв, какъвто го беше видял за последен път на ливърпулското пристанище преди месец.

Мартин не разбра как изминаха следващите няколко дни. Всички му съчувстваха. Той бе изцяло погълнат от скръбта и не си даваше сметка за това, което ставаше около него. От вцепенението го извади посещението на семейния нотариус, господин Винсънт Милдръм, който пристигна с цял куп документи. Когато бе въведен в библиотеката на господин Харингтън Крузо, той каза:

— Мартин, не ви нося добри новини.

— Най-лошото го знам — отговори той. — Можете спокойно да ми кажете всичко.

Нотариусът го погледна и въздъхна.

— Познавам ви от дете, Мартин, и знам, че не ви липсва кураж. Но се страхувам, че това, което ще чуете, ще бъде голям удар за вас. Сделките на баща ви със земи във Флорида излязоха несполучливи и вестниците съобщават, че те са били чиста измама.

Мартин трепна.

— Измама? Кой казва, че баща ми е измамник?

— Спокойно, Мартин! — каза нотариусът. — Ние с вас го познаваме, но другите не го познават. Че има мошеничество, има, но баща ви не е виновен за това. Той повярва на думите на господин Уилърд, че проектът е сериозен. Уилърд носи цялата вина. Спомняте

ли си, че напоследък той не допускаше баща ви да пътува до Флорида, като изтъкваше най-различни причини.

Мартин подскочи и яростно извика:

— Значи той е убил баща ми!

Господин Милдръм вдигна ръка.

— Обвинението ви е доста тежко, Мартин — важно каза той. — Никой не се е съмнявал в господин Уилърд, още повече че никой не може да докаже, че той е извършил подобно нещо. Изглежда, баща ви е имал слабо сърце.

— В такъв случай за него е било фатално, когато е разбрал, че е забъркан в тази история.

— Възможно е — отвърна нотариусът. — Цялата работа е доста неясна. Дълговете на съдружниците възлизат на огромна сума. Страхувам се дали богатството на баща ви ще стигне, за да бъдат изплатени. Но има нещо друго — правосъдието не може да посегне на парите, които майка ви е завещала. В такъв случай вие ще имате един...

Мартин го прекъсна.

— Това, което баща ми оставя, достатъчно ли е, за да се плати на кредиторите?

— Мисля, че не, Мартин.

— Тогава вие ще вземете всичко, което притежавам, господин Милдръм. Продайте къщата, яхтата — всичко. Допускате ли, че ще позволя да наричат баща ми мошеник?

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО ЗАПОЧВА

— Значи заминаваш, Мартин?

— Да, Базил.

— Какво мисли за това старият Милдръм?

— Не съм му казал нищо. Той си мисли, че отивам във Флорида, което наистина е така. Но аз първо ще отида на острова. Хората, които купиха „Корморан“, искат да бъде закаран в Хавана. Колкото до „Летящата риба“, тя е моя лична собственост. Купил съм я със свои пари и имам право да я задържа. Предупредих за намеренията си капитан Ансън, който командва „Корморан“. Той и ти сте единствените хора, на които съм доверил плановете си. Островът е на около двеста и петдесет мили навътре сред водораслите на Саргасово море.

— Ти ще стигнеш до острова, но как ще излезеш оттам?

— Защо? Сигурен съм, че ще успея, но ако се случи нещо, винаги бих могъл да поискам помощ с радиопредавателя.

— Мартин, мисля, че първо трябва да си уредиш сметките с Уилърд.

— Точно това ще направя — каза Мартин и лицето му помръкна.

— Няма да се успокоя, докато не бъде наказан. Сега той се пази и навсярно си мисли, че ще тръгна по следите му. Ако изчезна, ще си въобрази, че опасността е преминала, и няма да се беспокои.

Очите на Мартин блестяха. Базил го гледаше учудено.

— Сигурен съм, че ще му отмъстиш. Не зная защо, но имам чувството, че ще забогатееш на този остров. Човекът, който има такава радиостанция, трябва да е много богат.

— И на мен така ми се струва — каза Мартин. — Преди да атакувам Уилърд, ще ми трябват пари. Съобщенията доказват, че някой вика за помощ, и ако този някой е готов да заплати за помощта ми, няма да се откажа от парите. Сбогом, приятелю мой! Пази тайната ми и ти обещавам, че в най-скоро време ще ти се обадя.

— Сбогом, Мартин! — каза Базил с развълнуван глас. — Не забравяй, че ако изпаднеш в беда, ще направя всичко възможно, за да

ти помогна.

— Знам — отвърна Мартин и силно стисна ръката на приятеля си. — Тази вечер ще бъда на борда на „Корморан“, а утре рано сутринта тръгвам.

Базил се отдалечи, а Мартин се качи на борда на яхтата.

Разсъмна се. От пет часа сутринта младежът стоеше на яхтата си сам и за последен път гледаше старата къща, обширната морава и високите дървета.

После отплата. Като се движеше с умерена бързина, „Корморан“ скоро стигна тропическата област и осем дни след тръгването си вече плавно се носеше в Атлантическия океан. Денят беше хубав. На север морето се сливаше с небето, а на юг се очертаваше тъмна ивица, която на пръв поглед приличаше на пясъчен риф. Оттам започваха гъстите водорасли, които покриваха Саргасово море.

Големият самолет-амфибия „Летящата риба“ бе готов за излитане. Мартин, облечен в костюм за пилотиране, разговаряше с капитан Ансън.

— Това писмо е за господин Милдръм — каза Мартин. — Но не забравяйте, че искам да го получи, след като се върнете в Англия. Аз ще ви се обадя.

— Надявам се — каза капитанът, който се съмняваше в успешния изход на начинанието на Мартин.

— Ще ви се обадя — повтори усмихнато Мартин. — На острова има радиопредавател.

— Да, ако има остров — промърмори капитанът.

— Трябва да има остров, иначе как ще има радиостанция? — настоя Мартин.

— Да предположим, че наистина има и вие пристигнете благополучно. Какво възнамерявате да правите след това? Откъде знаете, че човекът, който изпраща съобщенията, ще ви остави да си заминете? Ако изпаднете в беда, как ще ви помогна? Не забравяйте, че нито един кораб не може да се приближи до тази непозната област. Позволете ми да ви кажа, Мартин, че ако баща ви беше жив, нямаше да ви остави да извършите подобна глупост.

— Да, но той вече не е жив — тъжно каза Мартин. — Не вярвам, че щеше да ми забрани да отида, капитане. Целта ми е да възвърна доброто име на баща си и да накажа този Уилърд. Повтарям ви, нужни

са ми пари. Убеден съм, че по този начин ще ги имам. Освен това човекът от острова се нуждае от помощ. Не се опитвайте да ме разубедите, решението ми е твърдо. По-добре ми пожелайте успех.

— Разбира се, че ви желая успех — искрено каза капитанът. — Всички, които са на борда, ви пожелават същото. Надявам се, че ще се върнете здрав и читав. Ще бъдем щастливи отново да ви видим между нас.

За последен път си стиснаха ръцете и Мартин се качи на самолета-амфибия. Развързаха въжетата. Моторът забръмча, „Летящата риба“ се плъзна по повърхността на водата и след малко излетя подобно на гигантска птица. Над Мартин беше закачена картата с точното местоположение на непознатия остров.

Мартин беше опитен летец. Той имаше голяма страсть към пилотирането. На седемнайсет години беше не само отличен летец и радиист, но и разполагаше с доста по-обширни познания в тази област от своите по-възрастни приятели.

След като се убеди, че всичко работи нормално, Мартин се настани удобно в креслото.

Той беше доста далеч от острова. Под него се простираше дебела покривка от тъмни водорасли. Те не заемаха цялата водна повърхност, от време на време се забелязваха лагуни с примамлива синя вода. От височината, на която летеше, можеше да види, че в тези лагуни кипи живот: морето беше прозрачно като кристал и той ясно различаваше риби, които се движеха с голяма бързина в дълбините. Мартин забеляза грамаден кит. По-далеч съзря гигантските пипала на един от онези чудовищни октоподи, които, както е известно, обитават водите на Саргасово море. После видя един кораб със счупени мачти.

Беше изминал един час, а на Мартин му се струваше, че лети едва от пет минути. Той знаеше, че му остават още двеста мили път.

Той летеше над обширен пояс от непокрита с водорасли вода, която буквально гъмжеше от морски същества.

Започна да подухва лек ветрец, небето бе чисто и самолетът-амфибия продължаваше да се движи равномерно.

Мартин внимателно оглеждаше морето под себе си. Сърцето му биеше неспокойно. Всеки момент островът можеше да се покаже.

Но какво е това? Бял облак или блъсъкът на остьр планински връх, покрит със сняг? Без съмнение това беше планина.

Островът наистина съществуваше!

ТАЙНСТВЕНИЯТ ОСТРОВ

„Летящата риба“ се насочваше към тъмно петно, заобиколено от широк пояс прозрачна вода. Мартин беше толкова близо до него, че ясно можеше да различи стръмните брегове и отвесните пропасти на планинските склонове.

Островът беше дълъг и широк около двайсет мили. В средата се издигаше планина с два еднакви снежнобели върха.

Тук-там имаше яркозелени петна, но Мартин беше още далеч, за да различи каква е растителността. На запад се очертаваше друг остров.

Колкото повече приближаваше, толкова гледката ставаше по-удивителна. Това не беше коралово островче, имаше вулканичен произход и навярно бе остатък от някакъв грамаден континент, отдавна потънал в дълбините на океана.

Мартин гледаше внимателно, но не виждаше признания на човешки живот. Нямаше никакви къщи, никакви постройки. Докъдето се простираше погледът, не се виждаше обработена земя.

Най-много го обезпокои обстоятелството, че нямаше място, подходящо за кацане.

Издигна се нагоре и опиша няколко кръга. Моторният шум отекваше долу в скалите. От по-голяма височина мястото изглеждаше още по-непривлекателно. Трябаше ли да кацне в открито море? Нямаше ли да бъде принуден да се върне там, откъдето идваше?

Мартин реши да се възползва от своя радиопредавател.

Сложи слушалките и размота антената. Чу поредица сигнали, които повтаряха едно и също указание: „Заобиколете върха от север. Кацнете от другата страна на езерото.“

Без да се колебае, Мартин с голяма бързина зави зад върха. Озова се пред едно езеро, заобиколено от отвесни стени, които изглеждаха също така негостоприемни, както и стръмните морски брегове.

Мартин не се страхуваше. Той имаше доверие на тайнствения водач, който го беше извикал тук. Загаси мотора и внимателно се

спусна.

Езерото беше тясно и дълго. Очевидно беше много дълбоко и по черните базалтови брегове можеше да се разбере, че изпълва кратера на угаснал вулкан.

Мартин нямаше време да се огледа. До ушите му достигна моторен шум и като погледна назад, видя малка моторна лодка, която с голяма бързина се приближаваше към него.

Сърцето на Мартин започна силно да бие.

Лодката се приближи и Мартин можа да разгледа самотния моряк. Забеляза, че той е висок и доста възрастен.

Гъстата му коса, брадата и мустаците бяха бели. Лицето му беше почерняло като стар пергамент и набраздено с много бръчки. Авторитетният му и властен вид будеше удивление. Мартин го гледаше смяно. Той усещаше, че се намира пред необикновена личност.

Лодката се изравни с „Летящата риба“ и Мартин развълнувано зачака първите думи на непознатия.

Белокосият вежливо повдигна шапката си.

— Добре дошъл на Изгубения остров — каза той със звучен глас.

— Казвам се Джулиъс Диствън. Безкрайно съм ви признателен, че откликнахте на сигнала ми.

— Мартин Крузо. Чувствам се щастлив, че успях да засека съобщението ви.

Джулиъс Диствън погледна изпитателно Мартин.

— Сам ли го уловихте?

— Да — каза Мартин. — Правех опит с нови дължини на вълните и случайно чух сигналите ви.

Диствън поклати глава.

— Това е добър метод. Но вие сте прекадено млад, за да го използвате. Прекалено млад сте и за да предприемете подобен полет без чужда помощ. Това самолет ли е? Никога не съм виждал такава машина.

Мартин отвори уста от учудване. Мисълта, че този старец никога не е виждал летателна машина, му се стори много невероятна.

Диствън се усмихна.

— Сигурен съм, че това ви учудва. Вече станаха деветнайсет години, откакто напуснах света. Но имам понятие от летателни уреди. В течение съм на всички неотдавнашни опити.

— Чрез радиоапарата ли, господине?

— Не, имам книги.

Мартин ококори очи. Старецът пак се усмихна.

— Почакайте — продължи Дистън, — всички тези неща ще ви разкажа малко по-късно. Да тръгваме. Тук внезапно връхлитат урагани. Подайте ми въже.

— Мога сам да карам — каза Мартин.

— Пестете бензина. Ще ви изтегля с лодката.

Той хвана въжето, завърза го здраво, пусна мотора и обърна лодката си. Като наблизиха стръмния северен бряг, се видя широк процеп. Разкри се фиорд, широк само няколко метра, но много дълбок. Отвесните стени почти се срещаха високо над главите им. Те навлязоха в този коридор, който постепенно се стесняваше, и стигнаха до грамаден скалист свод.

Дистън спря лодката.

— Пристигнахме — каза той.

Старецът стъпи на земята. Чу се изщракване. Мартин замига от ослепителната светлина на грамадните лампи по свода, които осветяваха голяма стълба. Тя беше изсечена в скалата.

Дистън се приближи до стената и вдигна някакъв лост. Една метална решетка се спусна с голям шум зад него, най-напред до нивото на водата, а после и по-надолу.

— Какво е това? — попита Мартин.

— Имаме неприятели — отвърна старецът. — За всеки случай трябва да бъдем готови.

— Значи вие не сте сам на този остров? Има ли туземци?

Дистън се усмихна.

— Сам съм със слугата си Сципион. Неприятелите идват от другия остров, който, предполагам, сте видял.

— Този на запад ли?

— Да, същият. Казва се Лемурия. Той е по-голям от нашия и е гъсто населен.

— С какви хора? — заинтригуван попита Мартин. — С караиби ли?

— Не, не, с една много по-стара раса. Доколкото знам, те са потомци на атланти^[1], но не са чиста раса. Навярно в тях има примес

и на северна кръв. Открих този остров на една стара карта на северните народи.

— На северните народи ли? — учудено повтори Мартин.

— Да, но ние с вас имаме много неща да си кажем, а предполагам, че сте гладен и уморен. Елате с мен. Докато вечеряме, ще ви разкажа историята си и ще изслушам вашата.

[1] В случая — обитателите на изчезналия континент Атлантида.

— Б.р. ↑

КАРТИННАТА ГАЛЕРИЯ

Той тръгна напред. Мартин се изкачи след него по широката каменна стълба, като не можеше да се начуди на величествените ѝ размери. Стъпалата бяха гладки като стъкло.

Мартин се озова в грамадна зала, чиито массивни колони бяха изсечени в скалата. Електрическите лампи я осветяваха. Стените, колоните, дори сводът бяха покрити с барелефи с птици, четирионги и влечуги в ярки, свежи цветове, сякаш са правени вчера.

Мартин се оглеждаше, без да каже нито дума.

— Удивително, нали? — каза старецът. — Управителите на музея на Саут Кенсингтън биха платили скъпо, за да видят това. Вижте, ето един ихтиозавър, голямата риба-гущер, а по-нататък един динозавър. На свода са изобразени птеродактили по време на полет, ужасните летящи гущери от някогашните времена. Тук ще видите животни, които познаваме само от намерените скелети.

— Фантастично! — каза Мартин.

— Утре ще ви покажа още по-учудващи неща — каза Дистън. — Бъдете така добър да ме последвате.

Като прекоси залата, старецът отвори една врата и покани Мартин да влезе в друга зала. Тя беше широка, с големи, обърнати към езерото прозорци с дебели стъклa.

На другия край на залата имаше врата, която водеше към спалня, зад която се редяха и други стаи.

— Това преди беше галерия — обясни Джулиъс Дистън. — Ние я преградихме и направихме повече помещения. Това е вашата стая. Когато бъдете готов, върнете се тук за вечеря.

Мартин намери в стаята си сапун, топла вода и чисти кърпи. Когато се върна, масата беше сложена и един негър, в ленена дреха поднасяше ястията.

— Мартин Крузо — каза Дистън, — това е Сципион Мак, единственият оцелял от всички, които дойдоха с мен на Изгубения остров.

— Аз много доволен види масса — каза Сципион. — Аз казвам на господар, че невинаги добро да бъдеш сам. Ти направил добре да дойдеш, ти добър дошъл тук, масса.

— Ти си много добър, Сципион — сърдечно отговори Мартин.

За пръв път след смъртта на баща си той не се чувствува самотен и нещастен.

Вечерята започна с риба.

Дистън гледаше Мартин и се наслаждаваше на апетита му.

— Тези плодове са от нашата градина, утре ще ви я покажа. Отглеждам портокалови дървета, които на всеки три години дават плодове.

— Как постигнахте тези резултати?

— Чрез електричество. Използвам електричеството за отглеждане на растения.

— Откъде черпите това електричество?

— От водата.

— Значи вие имате турбини? — каза Мартин.

— Разбира се. Донесохме ги със себе си.

— Но как? — попита учудено Мартин.

— Много просто, приятелю. Тук дойдохме с подводница. Бяхме с доктор Олаф Кригер, датски учен. Искахме да направим няколко опита. Кригер откри случайно старата северна карта, за която ви казах. Решихме да дойдем тук. Как? Преди двайсет години подводницата току-що бе открита. Знаех за опитите на Холанд. Поръчахме една петстотинтонна подводница, която нарекохме „Сага“. Намерихме седем добри моряци, преминахме под водораслите и се озовахме на острова.

Той мъркна, тъга се изписа по красивото му старческо лице.

— От деветимата мъже, които преди деветнайсет години се качиха в подводницата, останахме живи само двама — Сципион и аз.

Двама — Нортън и Филипс — бяха убити, когато лемурите ни нападнаха. След това Кригер замина с трима моряци за Европа, за да търси материали и работна ръка.

Той се върна и докара необходимите материали и двама новаци. Те бяха смели хора. С цивилизацията се свързвахме посредством радиостанцията. Бяхме нападани няколко пъти, но благодарение на

съвременните оръжия успяхме да отблъснем свирепите лемури. До 1914 година всичко вървеше чудесно, но тогава избухна войната.

Доктор Кригер мислеше, че Дания ще се намеси, и се завърна в отечеството си. Тогава останахме със Сципион и Гюнтер.

Кригер обеща да ни изпрати незабавно „Сага“.

Но уви, изглежда не е успял да стигне до Дания. Откакто е заминал, нямам никаква вест нито от него, нито от тези, които го придружаваха. Сигурно „Сага“ се е натъкнала на мина или пък е била заловена.

Професорът отново въздъхна тежко.

— Дълго време чаках и тайничко се надявах да се върне. Но трябваше да се примирия. Напълно бяхме изолирани от външния свят. Можехме само да изльзваме сигнали и да се надяваме на случайността. Сполетя ни ново голямо нещастие. Когато Гюнтер ловеше риба в езерото, бе нападнат от едно чудовище. Не можехме да му помогнем, лодката стана на парчета, а самият той изчезна във водата.

— Какво беше това чудовище?

— Една гигантска костенурка. Водата в езерото не е солена и се свързва с морето чрез тесен канал. Понякога в него проникват странини същества...

Дочаках края на войната и тогава започнах да изпращам сигналите, които ви доведоха тук. Приятно ми е и още един път ви благодаря.

Мартин се изчерви.

— Не е необходимо — рязко отвърна той. — Тук дойдох както по ваше, така и по свое желание. Изгубих баща си и цялото му богатство поради измама на съдружника му Мортън Уилърд. Сега ми трябват пари, за да възвърна доброто име и честта на баща си.

Мартин разказа за мошеничеството на Уилърд, истинския виновник, който избягал, след като опетnil името на господин Крузо и обрал нещастните преселници.

— Единствената цел в живота ми е да се снабдя с достатъчно пари, за да изплатя дълговете, които тежат върху паметта на баща ми. След това ще се заема с Уилърд.

Професорът кимна одобрително с глава.

— Това ви прави чест, млади приятелю. Аз ще ви помогна, доколкото ми позволяват възможностите. Не съм богат, защото изхарчих почти цялото си състояние за екипирането на „Сага“, а на този остров няма злато. Но затова пък на съседния остров — Лемурия — има колкото искаш.

Очите на Мартин светнаха.

— Откъде знаете това? — запита той.

— От лемурите, които ни нападат. Един момент, сега ще ви покажа.

Той отиде в другия край на стаята и откачи от стената тежък щит, направен от кожата на непознато животно и обкован с дебели плочки от жълт метал.

— Тук има повече от трийсет унции злато — каза той. — Шлемовете им също бяха покрити със злато. Изглежда, те не познават друг метал, ако изключим бронза. Имат и бисери, защото много от тях носеха бисерни огърлици. Имам желание да опозная Лемурия, защото на острова трябва да има много интересни неща. Не забравяйте, че лемурите принадлежат към една отдавна изчезнала раса. Скоро правих опит да вляза във връзка с тях. Планът ми е да хвана няколко лемури, да ги обуча и чрез тях да спечеля останалите на своя страна. Щом научим езика им, ще можем да се сприятелим с тях.

— Чудесна идея! — извика Мартин. — Единственото нещо, което не мога да си представя, е как ще хванем някого!

— Ще почакаме да ни посетят. Те правят това един път в годината. Сигурен съм, че живописната пещера е свята за тях, един вид място за поклонение. Те ще ни нападнат, защото им пречим.

Разговорът продължи до десет часа, след което професорът изпрати Мартин до стаята му. Той легна и веднага заспа.

През нощта Мартин усети, че някой го бута по рамото. Като се огледа още сънен, той видя сведеното над себе си черното лице на Сципион. В ръката си негърът държеше запалена свещ.

— Ти станеш бързо-бързо, масса Крузо — каза тихо той. — Има лошо за нас.

— Какво има? — сънено попита Мартин.

— Хора дошли от друг остров. Това не добро.

— Искаш да кажеш, че са ни нападнали?

— Да, масса. Аз мисли, те видели хвърчило и дошли да видят. Те вече там.

В дълбоката тишина на непрогледната топла нощ звучеше някакъв протяжен напев, придружен от ритмичния плясък на греблата.

ЗЛАТНИТЕ ВЕЛИКАНИ

— Ти няма нужда бъхтиш, ти няма нужда вървиш бързо-бързо, масса Мартин — убеждаваше го Сципион. — Проклети диваци няма минат желязна врата.

— Доколкото знам, няма друг вход, господин Крузо — каза влизящият в този момент професор Диствън.

— Моля ви, не ме наричайте господин Крузо — прекъсна го Мартин.

— Разбрано, Мартин — отговори старецът с усмивка. — Ако сте готов, вървете след мен. Ще видите зрелище, каквото малцина са видели и което ще ви върне повече от хиляда години назад.

Той мина пръв в големия си кабинет. Наоколо цареше тъмнина. Мартин се спъна в един стол.

— Не трябва да палим лампите — обясни професорът. — Стъклата веднага ще бъдат счупени, ако нападателите видят светлината.

— Имат ли пушки?

— О, не! Те не познават барута, но имат прашки и големи лъкове. Прашките са оръжията на древните атланти, а лъковете трябва да са взели от северните народи.

— Няма ли да ни трябва оръжие? — попита изненадано Мартин.

— Имам револвер за всеки случай.

Професорът насочи джобното си фенерче към земята, запали го и се изкачи по голямата стълба. След това загаси фенерчето и хвана Мартин за ръката.

— Не вдигайте шум, ако ви е мил животът — прошепна той.

Мартин слезе по широките стъпала. Отдолу долиташе неясно клокочене и глухото echo на гневни гласове.

Диствън заведе Мартин в една дълбока празна ниша в скалите. Чу се слабо щракване и внезапно блеснаха електрически крушки. Дъжд от стрели засвири във въздуха.

От другата страна на тъмния тунел, зад стоманените пръчки се полюшващ лодка, в която имаше около трийсетина мъже. Всички бяха едри, с медночервени лица, с изключение на двама-трима белокожи, но почернели от слънцето, които имаха червеникави коси. Бяха облечени в бели туники с втъкани златни нишки, шлемовете и щитовете им бяха общити с масивни златни плочки.

Всички бяха въоръжени с лъкове, къси мечове и тежки, остри бронзови брадви.

— Желязната решетка ще издържи ли? — попита Мартин.

— Те не са вчераши, че да се допрат до нея — отговори професорът. — Няма да ви казвам колко волта е токът, който минава през нея. Те знаят, че решетката образува непроходима преграда.

Последва мълчание. Нещо се раздвижи зад барикадата от щитове. Мартин чакаше тревожно. Изведнъж две голи тела се гмурнаха като видри в тъмната вода.

— Ще минат под решетката — прошепна Мартин.

Измина повече от минута. Мартин нетърпеливо наблюдаваше водното пространство, което отделяше голямата решетка от вързаната за кея моторна лодка. Нападателите се бяха гмурнали дълбоко, за да минат под решетката.

Двете глави се подадоха. Крушките осветяваха лицата им. Те се огледаха и отплуваха към моторната лодка, а след това се качиха на палубата й.

Скрит в дълбоката ниша, професорът следеше любопитното зрелище. Единият лемур се наведе и повдигна капака на мотора. В този момент професорът вдигна ръка и натисна един лост. Тръбни звуци разтърсиха въздуха и закънтяха като продължителна гръмотевица по дълчината на тунела. Този шум излизаше от вътрешността на моторната лодка. Силен глас на непознат за Мартин език каза няколко заповеднически думи.

Лемурите скочиха от борда и изчезнаха в канала. След няколко минути те се подадоха от другата страна на решетката, където ги чакаше лодката, и се отдалечиха. Равномерните удари на тежките гребла понесоха лодката към езерото. Последваха дивашки викове.

Когато лодката изчезна от погледа на Мартин, той се обрна учудено към професора, който се усмихваше снизходително.

— Много просто — обясни той. — Грамофон с високоговорител. Колкото до произнесените думи, те са единствените, които знае на лемурски език. Означават: „Спасявайте се кой как може!“

— Горките хорица! Те навярно са си помислили, че това е никаква магия. Сигурен съм, че едва ли ще посмеят да се върнат.

— Кой знае? — каза замислено професорът. — Не забравяйте, че тези хора не са страхливци. Те са много решителни.

Той замълча и направи знак на Мартин да не говори.

— Слушайте — каза той.

Отчаян вик се чуваше от горните галерии.

— Помощ, масса Крузо! Помощ, господарю!

— Сципион вика — каза професорът и бързо се затича по стълбата.

В РЪЦЕТЕ НА НЕПРИЯТЕЛЯ

Докато Мартин се изкачваше по широките стъпала на стълбата, чу глух шум на падащо тяло, последван от металическо дрънчене. Той тръгна по посоката на шума. В голямата зала беше светло, защото професорът беше запалил всички лампи.

— Тук, масса Крузо — викаше бедният Сципион.

Мартин заобиколи един грамаден стълб и видя, че негърът се бори с един от златните великани. Сципион, който беше здрав мъж в разцвета на силите си, стискаше дебела тояга. Единият от неприятелите лежеше върху скалата. Другият беше затиснал негъра.

Мартин се хвърли към борещите се.

Лемурът не забеляза младия човек и когато се обърна, беше вече късно. Мартин го удари по главата с тъпото на брадвата и той се строполи на земята.

— Браво, масса — запъхтяно промълви Сципион. — Те дойдат много. Ти видиш дупка там под стълба? Те дошли оттам, ти помогне мене затворя врата.

Мартин разбра всичко. В подножието на една голяма колона зееше черна дупка, до която стоеше изправена каменна плоча.

Мартин приближи до плочата и почувства, че гигантска ръка го хваща за крака. Той извика и се опита да се откопчи, но бе напразно.

В продължение на няколко секунди Мартин усещаше, че пада надолу. После усети как две ръце го сграбчват, чу прегракнал, тържествуващ вик и като отвори очи, видя едно страшно лице, осветено от червеникавата светлина на факлите: лицето беше на великан с орлов нос. Дълги коси висяха изпод шлема. Устата му беше ужасна: широка, с тънки устни, с остри зъби, като на диво животно.

Беше висок около седем стъпки, а гърдите му — широки като ствOLA на стогодишен дъб. Като държеше Мартин в ръцете си, той спря да вика и се втренчи в него с дивите си, зли очи. Усмихна се демонично, метна го на рамото си и тръгна към тунела.

От другата страна на изхода чакаше сал. Великанът скочи и захвърли пленника в краката си. Мартин се съвзе едва когато салът се бълсна в голямата лодка.

Великанът се наведе, хвана го за раменете и го раздруса пред приятелите си.

— Харо, харо, Одън! — викаха те.

Прехвърлиха Мартин в лодката и го сложиха между двете пейки на гребците. Одън, който навярно беше вождът на лемурите, даде някаква заповед и лодката заплава към фиорда.

Мартин се чудеше какво да прави. Той не беше вързан, но нима можеше да стори нещо?

Не мина много време и той се надигна предпазливо, за да види в каква посока плава лодката. Движението му беше забелязано и една груба ръка го хвана, раздруса го и го захвърли отново долу.

Плясъкът на греблата стана по-бавен.

Мартин се досети, че приближават тесния канал, който води към морето. Спускаше се мъгла, която се сгъстяваше все повече. Едва се виждаше мачтата. До ушите на Мартин достигна яростното ръмжене на Одън.

Учудването на Мартин нямаше граници. Мъгла в такава нощ, в топло тропическо море — това беше много интересно и рядко срецано явление. С всеки миг тя все повече се сгъстяваше. Мартин разбра, че това не е естествено явление. Обонянието му подсказа — това беше дим.

Той си спомни за вулкана. Сигурно вятърът беше довял този дим от върха на планината. Той знаеше, че вулканът не е угаснал, а и професорът му разказа за честите земетресения.

Димът стана толкова гъст, че Мартин не виждаше и на метър пред себе си.

Миришеше на сяра. Очите му се насълзиха, а гърлото му пареше. Едва дишаше.

Червениковата светлина прониза мрака, чу се глух тътен, водата закипя и лодката се заклати силно сред огромните вълни. Вулканът изригваше.

Последва втори тътен. Нападателите се изправиха и започнаха да викат.

Мартин също се надигна, но този път никой не го спря.

Сред задушливия дим се показа една отвратително грозна глава. Мартин се вкамени от ужас.

Две черни ръце се протегнаха към него. Беше Сципион.

Макар и полузадушени, лемурите не искаха така лесно да изпуснат плячката си. Одън ревеше от яд, спусна се напред, хвана ръката на Мартин и започна да го дърпа назад. Протегна се друга ръка в тъмнината, Одън задавено изохка, пусна Мартин, политна назад и закри лицето си с ръце. Сципион грабна Мартин и го отнесе в моторната лодка, която отплава веднага.

* * *

— Мартин, да се надяваме, че след този урок лемурите ще ни оставят на мира.

— Кажете ми, професоре, какво стана с пленниците?

— Боже мой, съвсем забравих! Сципион навярно се е погрижил за тях. Уверен съм, че са на сигурно място. Да отидем да видим!

Те отидоха в картинната галерия, но щом влязоха, Сципион ги посрещна запъхтян.

— Къде са пленниците, Сципион? — бързо попита професорът.

— Аз дошъл да говори това с тебе, господарю. Един хвърлил на земя — останал там, аз вързал него с въже. Негов приятел аз също хвърлил на земя, но той бягал. Аз сега дошъл и вече не го види.

Професорът погледна Мартин.

— Откъде ли е минал?

— Сигурно, масса, той тръгнал през дупка. Аз и господар сложили камък отгоре, но той вдигнал пак камък и сложил камък настрана.

— В такъв случай той е стигнал езерото и навярно догонва лодката. Да вземем няколко свещи и да слезем в тунела.

Скоро стигнаха скалната площадка на брега на езерото.

— Не е възможно да е стигнал далеч. Според мен той не е толкова глупав да догонва приятелите си — каза Мартин.

— Аз мисли той покачил скали, той като катерица. Ти гледа там!

Мартин видя нещо като пукнатина.

— Да — каза Мартин, — може би имаш право.

Докато говореше, той мина по една тясна пътешка и стигна до входа на този странен процеп, подобен на комин.

— Аз мисли, че лошо прави отива там — каза Сципион, без да се помръдне.

— Защо? — запита Мартин и се обърна.

Това движение му спаси живота, защото в същия миг чу над главата си глухо боботене. Грамаден къс скала профуча край него, като мина на няколко сантиметра от Мартин и падна в езерото със страшен плисък.

СТРАШИЛИЩАТА НА ВЪРХОВЕТЕ

През целия си живот Мартин не беше реагирал така светкавично, както в тези няколко секунди. С два-три скока той се озова до Сципион. Веднага след това се затъркаля втори каменен блок.

— Той иска навсярно убие теб и мен, масса Мартин.

— Ако не беше ме предупредил навреме, Сципион, той щеше да успее.

— Истина, той за малко улучи тебе. Но това не смешно, има лоши диваци и ходят в този остров.

— Имаш право, Сципион. Трябващо да го оковем във вериги. Погодбре да се посъветваме с професора.

Дистън много се разтревожи, когато Мартин му съобщи за случилото се.

— Не знам какво да правим — каза той, като поклати глава. — Градината и разсадникът са в ръцете на лемурите. Островът е пълен със скривалища, които той би могъл да използва.

— Не се беспокойте — каза Мартин. — Не трябва да му дадем възможност да проникне тук.

— Прав сте. Сципион знае всички изходи. Обиколете с него и ги затворете. Колкото до прохода в картиенната галерия, ще поставим голяма скала върху плочата.

— Не е ли по-добре да вържем другия лемур, преди да тръгнем — загрижено каза Мартин.

— Безполезно е, нещастникът още не е дошъл на себе си, навсярно сте го ударили доста силно, Мартин.

След десет минути Мартин съобщи на професора, че всички изходи са затворени.

— Вече можем да бъдем спокойни — каза Дистън. — Ако обичате, елате да преместим ранения. Добре ще направите, ако си легнете, защото предчувствам, че утешният ден ще бъде пълен с изненади.

* * *

— Първата ни работа е да помислим как да хванем неприятеля — каза професорът, след като закусиха.

— Хрумна ми нещо. Мисля, че най-доброто средство ще бъде да го преследваме отвисоко.

— Със самолета-амфибия ли? Не е лошо като идея.

Без да губи време, Мартин се настани в „Летящата риба“. Двата мотора забръмчаха.

Той се плъзна по гладката повърхност на водата и леко се издигна във въздуха.

Като се обърна, Мартин едва успя да види моторната лодка, в която бяха професорът и Сципион. Тя излизаше от фиорда и плаваше със светкавична скорост.

Мартин подмина стръмните брегове и прелетя над склоновете на високия планински връх, в подножието на който се намираше пещерата. От другата страна на езерото се издигаше високата и стръмна планина с кратера.

Мартин се върна при пещерата, където забеляза дълга плитка долина, в дъното на която течеше поточе. Двата терасовидни бряга бяха покрити с буйна зеленина.

В продължение на половин час Мартин виждаше само птици.

Зави на север и започна да оглежда другия склон на планината, който беше много стръмен. По него не се виждаха нито дървета, нито храстии.

„Съмнително е да го намеря тук“ — каза си той, като направи бърз завой.

Стори му се, че нещо се движи по склона. Той се насочи право натам. Сърцето му се разтуптя от вълнение.

Мартин се приближи и видя отблъсъците на слънчевите лъчи по златните украшения на шлема и бронята, но скоро забеляза и нещо друго.

Една грамадна черна сянка затъмни отблъсъците.

Мартин се вцепени.

„Летящата риба“ мълниеносно измина разстоянието до човека. След няколко секунди тайната беше разкрита: една голяма птица беше

нападнала лемура. Мартин не можеше да повярва.

Застанал на тясната пътека, опрял гръб на скалата, великанът отбиваше с късия си меч ударите на чудовището. Но колкото и грамаден да беше, в сравнение с птицата той изглеждаше като буболечка. Тя се спускаше върху него със страшна ярост.

Какво можеше да направи Мартин? Нямаше къде да кацне. Оставаше само едно — да се приближи, колкото може, и да привлече вниманието на хищника върху себе си, за да го изплаши.

След няколко секунди Мартин се озова при тях. Птицата отново бе нападнала противника си. Едрият лемур залитна, падна и остана неподвижен върху скалата.

„Взе ме за птица — помисли си Мартин. — Е, добре, драги мой, скоро ще видиш що за птица съм аз...“

И извади пистолета си.

Орелът се спусна върху него със страшна бързина. Какво ще стане, ако крилете му се заплетат в перките на самолета-амфибия? Беше опасно, защото птицата можеше да повреди „Летящата риба“.

Мартин зави и се отдалечи. Птицата полетя след него и удари дясното крило на летателния апарат.

Мартин започна да стреля, но куршумите само разяриха хищника, който отново го нападна с мълниеносна бързина.

Мартин беше опитен пилот и ловко избегна сблъсъка. Той беше изненадан от трето нападение, този път от другата страна. За да се предпази от удара, той направи един кръг и изведнъж го побиха трънки, защото видя, че това не е същата птица.

„Две птици! — помисли си Мартин. — Здравата загазих!“

БЕЗПОЩАДНА БИТКА

Силите бяха неравни. Мартин се бореше отчаяно. Горивото му свършваше и той спусна амфибията към езерото.

Човекът хвърли поглед зад себе си: двете гигантски птици се бяха насочили към него. Въпреки необикновената скорост, с която летяха, те не можеха да стигнат „Летящата риба“. Мартин набираше преднина.

Той загаси мотора, забави ход и кацна на водната повърхност, след което се плъзна леко към входа на тунела.

Младият пилот си мислеше, че орлите няма да го преследват по вода, но уви! — те го нападнаха още по-ожесточено. Този път той зае по-добра отбранителна позиция, защото нямаше нужда да мисли за управлението на машината. Бързо извади пистолета си и стреля срещу едната птица. Куршумът я улучи точно в гърдите. Тя падна във водата и безпомощно започна да пляска с грамадните си криле.

Мартин се обърна към втория си нападател и изтръпна от ужас, защото пълнителят на пистолета му беше празен.

Вторият орел се спусна над него. Мартин легна по корем и бързо зареди пистолета си, опита се да стреля, но той засече.

Безпомощен, Мартин очакваше нападението.

Той ясно чуваше плясъка на криле по водната повърхност. Ужасна миризма стигна до него. Любопитството надви страхът му. Той вдигна глава и погледна наоколо. Това, което видя, го смрази.

От дълбоките води на езерото се подаваше нещо, което той взе за огромна змия. Между водното чудовище и орела се водеше жестока борба.

Мартин гледаше смяяно двубоя. Той съвсем бе забравил за собствената си безопасност.

Едва сега разбра, че водното животно не е змия. В главата и шията то приличаше на костенурките, които живеят в тропическите води. Устата беше широка, челюстта грамадна, а ципестата кожа на

шията висеше на меки гънки. Тялото на животното беше покрито със зеленикова черупка.

Това същество движеше бързо главата си на всички страни. Челюстите глухо изтракваха, а очите под изпъкналите рогообразни клепачи святкаха свирепо.

Мартин се възхищаваше на орела, който се спускаше върху този страшен неприятел, удряше го с грамадните си криле и го разкъсваше със стоманената си човка. Ударите бяха сполучливи, защото от главата на грамадната риба-гущер бликаше кръв.

От време на време гущерът излизаше целият над водата. Огромни вълни се плискаха в черупката на това чудовище. Дебелата опашка се вдигаше и биеше по водата. Мартин разбра, че животното може да потопи с един удар неговата амфибия.

Той скочи на крака и хвана лоста, който автоматично пускаше в ход машината. Чу се оглушителен шум и моторът отказа да запали.

Отчаян, той започна да търси причината за повредата, докато „Летящата риба“ се люлееше безпомощно над вълните. Всеки момент победителят в двубоя можеше да се насочи към него.

Около Мартин хвърчаха пера. Гущерът беше тежко ранен. Орелът беше леко засегнат и се биеше с още по-голяма стръв. Миризмата задавяше Мартин. Животното се завъртя и опашката му се удари в „Летящата риба“. Мартин видя как святкат малките зли очи и си помисли, че с него е свършено.

Неочаквано се разнесе силен гърмеж. Водното чудовище се олюля и запляска в почервенялата вода.

Орелът отлетя, изплашен от гърмежа, но в следващия миг отново се хвърли върху противника си, който бавно се надигаше във водата.

Дългата люспеста шия на животното се отпусна. Островърхите му челюсти захапаха крилото на орела. Чудовището и царствената птица изчезнаха в бездните на вулканичното езеро.

Развълнуван, Мартин се изправи на крака.

— Благодариш, Боже! Ти спасен, масса — разнесе се познатият глас на Сципион и моторната лодка се приближи.

Професорът седеше на руля, а Сципион, въоръжен с пушка, стоеше до него.

— Благодарение на теб, Сципион — отговори Мартин. — Ти дойде точно навреме. Какво беше това ужасно същество, професоре?

— Мисля, че е плезиозавър. Влечуго, което се смята за изчезнало, но както виждате, в този чуден земен кът се е запазило. Намерихте ли лемура?

— Да — каза Мартин. — Той е горе в планината. Орлите го нападнаха. След това се насочиха към мен и аз трябваше бързо да се върна в езерото.

— Ранен ли е?

— Да, доста сериозно.

Професорът се замисли.

— Трябва да му помогнем. Сципион ще хвърли това въже и ще влачим след себе си „Летящата риба“. После ще отидем в планината.

Тръгнаха към пещерата. Тримата мъже взеха провизии, въжета, пушките си, куп превързочни материали и се покатериха по скалистия склон на планината.

— Това е трудно за вас — каза Мартин, като забеляза, че професорът се задъхва и спира. — По-добре почакайте тук, а ние със Сципион ще продължим.

Професорът се съгласи. Сципион и Мартин се отдалечиха бързо. Половин час по-късно младият мъж се спря и показа с пръст скалната площадка над тях.

— Там го оставил — каза той на Сципион.

Изкачването беше трудно.

Мартин пръв стигна до скалната площадка и извика от учудване. Сципион, който го следваше, попита:

— Какво види, масса?

— Той е изчезнал!

— Ти дошъл на място на него, масса Мартин?

— Сигурен съм в това.

— Той бил на земя, той много ранен?

— Беше в безсъзнание. Виж, ето едно кърваво петно.

Сципион погледна. Наистина върху тъмния камък имаше червено петно. Той изръмжа:

— Аз мисли, че магьосници, масса.

— Глупости! — извика Мартин. — Сигурно не е стигнал много далеч. Не може да изчезне.

Едно малко камъче се търколи по склона и отскочи близо до тях. Те бързо погледнаха нагоре. Върху друга площадка, три метра над тях,

стоеше лемурът и ги наблюдаваше. Небесносините му очи бяха вперени в двамата мъже.

Сципион пръв наруши мълчанието.

— Пусто да остане, масса! Ти не знае какво каже. Той съвсем не умрял!

ХЛЯБ И СОЛ

Мартин не обърна внимание на Сципион. Той стоеше неподвижен и втренчено гледаше големия лемур.

— Горкият! — състрадателно каза той, като направи крачка напред.

Лемурът не можеше да разбере казаното от Мартин, но сякаш схвани неговия смисъл. Той не си направи труда да извади меча си и остана неподвижен. Мартин се приближи до него, тогава силите напуснаха воина и той падна на земята.

Младият мъж коленичи до него и му повдигна главата, докато Сципион се приближаваше.

— Не вярващ, масса Мартин! Той може преструва на умрял!

— Не, Сципион, виж в какво състояние е. Загубил е много кръв.

Подпомогнат от Сципион, Мартин премести ранения под една голяма скала и започна да превързва раните му. Лемурът имаше две дълбоки резки на лявата ръка и рамото и друга при слабините. Тяхната дълбочина показваше силата и остротата на орловата човка. Раните му не бяха смъртоносни, но загубата на кръв тревожеше Мартин.

Той свърши с превръзката.

— Дявол да го вземе, как ще го свалим? — отчаяно запита той, като се изправи и прецени на око ръста и тежестта на ранения.

— Аз мисля него оставиш тук, масса. Dobър негър не може носи него.

Преди Мартин да отговори, великанът отвори очи и за голямо учудване на своите спасители седна на земята.

— По- внимателно! — каза Мартин.

Великанът се усмихна, сякаш разбра. Той произнесе няколко думи и протегна грамадната си ръка.

Мартин разбра, че иска нещо, но какво? Лемурът показа с пръст устата си и Мартин се досети.

— Иска вода! Къде е манерката, Сципион?

Сципион, който започваше да преодолява недоверието си, подаде манерката. Великанът бързо започна да пие.

Мартин му подаде месо и хляб и като извади малко пакетче сол, го предложи на пленника. След кратко колебание лемурът взе с два пръста сол, посипа хляба си и започна да яде.

Мартин разбра, че не бива да се страхуват от този човек. Каквото и да се случи, той щеше да бъде тяхен приятел.

След малко те бяха в пещерата. Когато влязоха в картинната галерия, великанът внезапно спря и се огледа. Изразът на лицето му се промени. Той падна на колене, наведе глава и вдигна ръце в знак на преклонение.

— Така си и мислех! — каза професор Диствън. — Това място е светилище за тях. Мартин, поздравявам ви, вие сте опитомил великана. Направи ли ви нещо?

— Не. Дадох му хляб и сол.

— Чудесно! Добре сте направил. Той ще бъде наш приятел, което много ме радва.

— Защо говорите така? Страх ли ви е от него?

— Има нещо, което ме плаши. По-късно ще ви обясня. Сега трябва да го заведем да си легне.

* * *

— Как е със здравето нашият пленник, професоре? — попита Мартин, като отпиваше от кафето.

— Засега добре. Има треска, но раните му бързо заздравяват.

— Много бих искал да разбера някои подробности за него.

— Аз вече понаучих нещичко — отговори професорът, като се усмихна. — Разбрах, че се казва Акон, и понеже е чистокръвен северняк, вероятно е син на вожд. Зная, че е на двайсет и четири години — обясни ми с пръсти.

— Чистокръвен северняк! — провикна се Мартин. — Професоре, ще разбере ли, ако му заговорим на норвежки език?

Професорът поклати глава.

— Едва ли! — каза той. — Съвременните скандинавски езици се различават много от езика, на който са говорили неговите прадеди,

когато са слезли в Лемурия.

— Знаете ли, чувал съм, че в Исландия още се говори старият език. Децата разбирали старите скандинавски предания и песните на викингите.

Лицето на професора светна.

— Мисля, че имате право. Тук има една книга със скандинавски предания. Тя принадлежеше на бедния Кригер. След малко ще опитам.

След като закусиха, той отиде в стаята, в която почиваше Акон, и се върна след един час.

— Прав бяхте, Мартин — радостно извика професорът. — Трябваше да видите лицето му, когато започнах да му чета. Той съвсем се смяя. Сега ще можем да научим езика му. По този начин ще разбера онова, което искам да зная за този необикновен остров!

Дистън беше напълно щастлив и доволен. Мартин си спомни загрижения вид на професора, когато снощи му говореше за опасността, която ги заплашва.

— А другият лемур? — попита той.

— Името му е Тър, както каза Акон. Тър дойде на себе си и сега е малко по-добре. Мисля, че можем спокойно да ги оставим под наблюдението на Сципион, докато ви покажа нашите динамомашини.

— Изгарям от нетърпение да ги видя — заяви Мартин, като последва професора, който го преведе през един силно осветен коридор, изсечен в скалата. Когато се приближиха до вратата, чуха глухото бучене на водопад.

Професорът отвори вратата и грохотът се засили. Той натисна един бутон и сноп ослепителна светлина обля една голяма струя черна вода. Тя падаше от свода, задвижваше инсталированата долу турбина и изчезваше в един тунел.

— Ето доставчика на необходимата ни енергия — извика Дистън в ухoto на Мартин. — А най-хубавото е, че открихме този водопад.

— Значи цялата тази енергия е отивала напразно стотици години — каза Мартин.

— По-скоро хиляди — сериозно уточни професорът. — Уверен съм, че първобитните народи не току-така са издълбали тези пещери и тази канализация в скалата. Предполагам, че са я употребявали за мелници — може би са си служили с електричеството като нас. Знам ли?

— И тази вода ще тече в продължение на още хиляди години — каза Мартин.

— Не съм сигурен в това — каза професорът.

Докато говореше, скалата под краката им като че ли се повдигна и се заклати. Те чуха глухо подземно, но мощно бучене. Мартин се хвана за студената и влажна стена на пещерата.

— Какво е това? — попита той.

— Земетресение — отговори професорът, който също се опря на стената.

Мартин чувстваше как земята се люлее под краката му. След малко бученето утихна и настъпи гробна тишина.

— Гледайте — промърмори Мартин, — гледайте! Водопадът съвсем е спрял!

Наистина потокът беше изчезнал.

— Сигурно земните пластове са се разместили — каза професорът. — Веднага трябва да вземем предпазни мерки, защото ще останем без електричество. Това беше силен трус, Мартин.

— Често ли има земетресения?

— Много често, но обикновено по-слаби. От известно време трусовете зачестиха. Това е една от опасностите, за които ви говорих снощи.

Той спря. По лицето му беше изписана загриженост.

— Това ме плаши — продължи професорът. — След малко ще ви заведа от другата страна на езерото. Сам ще прецените опасността, която ни заплашва. Там ще видите гледка, която няма да забравите, докато сте жив.

ОГНЕНОТО ЕЗЕРО

Мартин и професорът бързо и мълчаливо прекосиха езерото, като наблюдаваха бялата водна бразда, която оставяха след себе си.

Моторната лодка навлезе в сянката, която хвърляха високите стръмни брегове от другата страна на езерото. Денят преваляше. Мартин гледаше заплашително надвисналите скали и високия връх, който се издигаше над тях. Забеляза и лекия облак дим, който се виеше около конуса на големия вулкан. Любопитството му се бе събудило от предупрежденията и недомълвките на професора.

Дистън караше право към стръмната стена, която опасваше езерото. В момента, в който Мартин си мислеше, че ще се бълснат в стръмния бряг, той забеляза някакъв отвор. Озоваха се в дълбок и тесен фиорд. Стените се издигаха много високо над главите им и сякаш се докосваха. Те спираха достъпа на светлината и превръщаха огледалната повърхност на водата в черен покров. Всичко изглеждаше мъртво в това зловещо място.

Мартин видя ивица от гладки дребни камъчета, а зад нея — стръмен склон.

Дистън спря мотора и лодката безшумно приближи до тъмните гладки камъчета.

— Тук ще слезем — каза той на спътника си.

Мартин го последва. Те се изкачиха по стръмния склон, като непрекъснато затъваха в някакъв черен прах.

От време на време спираха, за да си поемат дъх. После тръгнаха по тясна пътечка, която пресичаше косо скалата и водеше нагоре.

Мартин дочу странен шум, който напомняше клокочене в гигантски казан. От време на време този шум бе прекъсван от сух пукот.

Професорът спря, извади от джоба си нещо, разгъна го и го подаде на Мартин — беше кислородна маска.

— Сложете това — каза той. — Когато има въздушно течение, парите са опасни.

По скалата се вървеше много по-лесно, отколкото по пепелта, затова започнаха да се придвижват с по-голяма бързина. Клокоченето се усили, усещаше се миризма на сяра.

След половин час вече се бяха изкачили на неколкостотин метра над морското равнище. Пукнатината в стръмния бряг продължаваше да бъде все така тясна, а черните й като въглен стени бяха все така стръмни.

Клокоченето до такава степен се усили, че Мартин спря, защото си помисли, че е стигнал ръба на кратера.

Тук професорът направи знак на спътника си да върви предпазливо. След няколко крачки и той спря. Бяха стигнали брега на един грамаден басейн, в който кипеше огнена лава.

Мрачното величие на тази гледка порази Мартин. Той стоеше неподвижно и мълчаливо пред адския казан, който зееше пред краката му.

Кратерът беше широк около четиристотин метра в диаметър. Бреговете му бяха от черна вулканична скала, а на стотина метра дълбочина клокочеше езеро от лава. В центъра, където стопената маса се издуваше и пушкаше, светлината беше толкова силна, че заслепяваше очите. В края лавата имаше вишнев цвет. Повърхността вреще и клокочеше. Всеки миг се издуваха грамадни мехури от три до седем метра в диаметър и с трясък се пухаха.

Зрелището беше ужасяващо и така пленително, че Мартин не можеше да откъсне поглед. Гласът на професора, който беше отстъпил няколко крачки встрани и бе свалил маската си, го изтръгна от съзерцанието.

— Какво ще кажете, Мартин?

— Чудесно!

— Това ли е всичко? Не ви ли учудва нещо?

Мартин огледа стените на кратера.

— Да — каза той след малко. — Никога не съм си представял, че един кратер може да бъде толкова дълбок.

Професорът одобрително кимна с глава.

— Точно това исках да забележите. Погледнете още веднъж и ще видите, че лавата почти е достигнала нивото на процепа. Сега разбирате ли страшната опасност?

Мартин задиша ускорено.

— Кракатуа^[1] — прошепна той.

— Точно така. Виждам, че разбирате. Този ужасен взрив, най-страшният, който историята познава, бе причинен от нахлуването на морската вода в кратер с разтопена лава. Хиляди кубици вода бяха превърнати в пара. Две трети от един остров, голям колкото този, бяха хвърлени във въздуха. Триста села бяха унищожени: причинената от този гигантски катализъм вълна обиколи цялото земно кълбо, а взривът проехтя на хиляди километри. Цели три години прахът стоя във високите пластове на атмосферата.

— Мислите ли, че тук може да се случи същото? — попита уплашено Мартин.

— Рано или късно това ще стане — категорично каза професорът. — Пукнатината, която виждате, се е образувала едва преди сто години. Сега тя е по-широва и по-дълбока, отколкото когато я видях за първи път. Растващата сила на земетресенията показва, че подземното напрежение се увеличава.

— С една дума, ние живеем върху барутен погреб! Според мен най-добре ще направим да се махнем оттук колкото може по-бързо.

— Да, така е, Мартин! Въпреки това аз обичам това място. Надявам се тук да свърша дните си. Колкото и да съм стар, започнах да вярвам, че катастрофата ще стане, преди да склопя очи. А колко силно е желанието ми да разкрия тайната на произхода на Лемурия и нейното население! Може би ще успея да посетя другия остров, преди да се върна в цивилизования свят.

— Искате ли да отидем там? — попита Мартин. — Ще обясним на Акон нашите намерения, ще го качим на „Летящата риба“ и ще го закарам на острова му. После ще се върна да ви взема и с негова помощ всичко ще мине добре.

— Много бих искал — каза пламенно професорът. — А сега да се връщаме, защото тези пари увреждат гърлото и дробовете.

Рано на другата сутрин Мартин се зае да поправя самолета-амфибия, чиито крила бяха повредени от орлите. През това време професорът четеше на Акон старите скандинавски предания и полагаше всички усилия да научи езика му.

Дните бързо минаваха. Мартин работеше в градината, а вечер учеше езика на Акон, който вече беше оздравял и свободно се разхождаше. Едно от удоволствията на Мартин беше да му показва

турбините, електрическата светлина и различните прибори. Акон най-много се чудеше на „Летящата риба“. По цели часове я наблюдаваше, без да я докосне. Моторната лодка също предизвикваше любопитството му.

Тър, вторият лемур, още не беше оздравял. Той проявяваше голямо уважение към Акон.

Една вечер професорът каза на Мартин:

— Прав бях. Акон наистина е син на лемурския цар. Днес ми обясни това. Нещо повече — той е уверен, че поданиците му ще дойдат да го търсят. Доколкото разбрах, те разполагат с голяма флота и войска.

— Защо се бавят толкова? — попита Мартин.

— Именно това забавяне крие опасности. Очевидно правят големи приготовления. Ако ни нападнат, не зная какво ще правим.

— Още утре ще отлетя до острова и ще разбера какво подготвят.

— Добре, моето момче. Но се върнете колкото може по-бързо.

„Летящата риба“ беше готова и на другия ден призори Мартин се качи на нея. Двата мотора заработиха отлично. Тя се плъзна по водата, стигна до средата на езерото, издигна се и полетя към тайнствения остров.

Времето беше хубаво. Димът на вулкана се издигаше право нагоре. Океанът беше гладък като тепсия. Във водите между Изгубения остров и Лемурия имаше малко водорасли, докато в далечината дългите тъмни маси закриваха тихата синева на водната шир.

Скоро Лемурия се очерта ясно на хоризонта. Това беше обширен остров, но не толкова скалист, колкото другият. Вниманието на Мартин беше привлечено от многобройни черни точки, които образуваха права линия в морето. От височината, на която се намираше, те изглеждаха малки като паячета.

Мартин веднага се досети какво е това.

Лемурската флота беше на път и щеше да стигне до Изгубения остров преди настъпването на нощта.

[1] Остров, пострадал през 1883 г. по време на земетресение. — Б.р. ↑

АКОН ВЗЕМА РЕШЕНИЕ

Лемурската флота наброяваше не по-малко от осемнайсет лодки. Във всяка една имаше от шестнайсет до двадесет и четири души, а в първата — около петдесет. Това беше страшна сила. Неприятелят непременно трябваше да бъде спрян. Мартин обърна самолета-амфибия и с най-голяма бързина полетя към Изгубения остров. След половин час „Летящата риба“ безпрепятствено кацна върху огледалната повърхност на езерото.

Моторната лодка се приближи и професор Диствън тревожно го запита каква е причината за бързото му завръщане. Съобщението на Мартин го отчая.

— Осемнайсет лодки? — повтори той. — Но това е цяла армия! Какво ще правим?

— Можем да направим само едно — отговори Мартин. — Акон да дойде с мен, да поздрави войниците си и да им разкаже истината. Те ще го послушат.

Акон, седнал в моторната лодка до професора, слушаше, без да разбира за какво става дума. По лицето му бе изписано беспокойство.

Професорът се опита да му обясни положението.

Акон произнесе няколко думи.

— Той казва, че е съгласен да тръгне с вас, но е много обезпокоен. Има нещо, което не му харесва, но той не иска да го каже.

Акон стана и предпазливо се качи в „Летящата риба“. Беше прехапал устни, а сините му очи блестяха трескаво. Лемурът изпитваше суеверен страх от самолета-амфибия.

Но кръвта на древните викинги не му позволяваше да прояви и най-малкия страх. Той се настани вътре с такова хладнокръвие, сякаш цял живот е пътувал със самолет.

— Успех! — пожела им професорът.

Гласът му се заглуши от бръмченето на двата мотора.

Самолетът-амфибия се плъзна по водата и за втори път се издигна във въздуха.

Акон стоеше неподвижен и блед като восък.

Бързината, с която пореха въздуха, го беше зашеметила. Като видя лодките, очите му заискриха.

„Летящата риба“ се носеше над флотата.

Лемурите я видяха и престанаха да гребат.

Мартин угаси мотора.

— Акон — каза той, — като се спуснем по-ниско, започни да говориш.

Акон кимна одобрително с глава. Самолетът-амфибия леко се спускаше надолу. За няколко секунди той се завъртя около голямата мачта на първата лодка, която предвождаше флотата, и кацна като чайка върху вълните близо до нея.

Петдесет глави надникнаха иззад златните си щитове и петдесет цифта очи изумено и страхливо се устремиха към машината, която се спусна от небето.

Акон се изправи и започна да говори.

Мартин не разбираше нито дума, но Аконовите слова не будеха съмнение у него. След като обвини хората си в страхливост за това, че стотици воини идваха да нападнат трима противници, той им показа с пръст най-напред хълбока си, а после Мартин, и им разказа приключението с орлите.

Когато Акон мълкна, един човек, по-едър и по-силен от него, се изправи на носа на лодката. Беше Одън — дивият воин със свирепо лице, стоманени очи и криви моржови зъби, който бе пленил Мартин.

Одън гневно подхвърли няколко думи към Акон. Акон се наведе към Мартин и преведе:

— Твърди, че си магъосник и че дружа с магъосници. Но аз съм бъдещ цар. Те ще повярват на мен, а не на него.

Гласът му се разнесе отново и достигна до ушите на всички. Гръмки възгласи увенчаха края на речта му. Мартин ликуваше. Той чувстваше, че борбата е спечелена.

Но Одън не се признаваше за победен. Той скочи на крака и се опита да убеди слушателите си.

— Той казва — обясняваше Акон, — че ти си им попречил да отидат на Свещения остров и трябва да го напуснеш. Аз ще се върна в Лемурия и ще обясня всичко на царя — моя баща.

След кратко мълчание Акон попита:

— Искаш ли да ме закараш там?

— Да — отговори без колебание Мартин.

„Летящата риба“ отново се понесе над морето и младият пилот видя стотици глави, вдигнати нагоре; стотици очи следваха голямата летяща машина и в очите им се четеше свещен ужас.

Но авторитетът на Акон беше по-силен от страха. След минута всички лодки се обърнаха и поеха към Лемурия.

Мартин леко въздъхна. Той се обърна и погледна хоризонта. Задаваше се буря. Небето се покри с виолетовочерни облаци, които бавно се сгъстяваха.

— Вашите кораби ще бъдат застигнати от буря — каза той.

Акон кимна с глава в знак, че е разbral.

Като увеличи скоростта, младежът проряза небето като торпила. След десет минути лемурската флота остана далеч назад като едва различима редица от точки. Дългите песъчливи брегове на Лемурия се очертаха на запад. Мартин беше във възторг. След няколко минути той щеше да стъпи на тази тайнствена земя.

— Къде ще кацнем? — попита той.

Акон му посочи с пръст синята вода, която се врязваше в острова. Това беше пристанище, свързано с морето чрез дълъг канал.

Те летяха над сушата. Мартин загаси мотора и кацна безшумно в езерото. Виждаха се къщите, които обграждаха кея. Те бяха едноетажни, изградени от камък, с грамадни куполи. На върха на хълма се издигаше високо здание, чийто купол блестеше на слънчевите лъчи. Мартин се смяя, като видя, че целият купол е от злато.

„Летящата риба“ спря до здравия каменен вълнолом, който заграждаше пристанището.

— Ураганът скоро ще се разрази — каза Мартин на Акон. — Къде да акостираме?

Акон посочи с ръка една постройка, която гледаше към пристанището. Мартин се отправи към хангара, построен специално за кораби.

След като завърза здраво „Летящата риба“, той последва Акон по една широка каменна стълба, която водеше към кея.

Пристанището беше пусто, обляно от ослепителните лъчи на слънцето. Черният облак безспирно пълзеше откъм изток. Въздухът ставаше все по-задушен.

Бурята приближаваше.

Акон се запъти към самотното здание на хълма. Той вървеше с високо вдигната глава и правеше големи крачки. Мартин любопитно се оглеждаше. Той забеляза, че къщите са изградени от червен камък, а над вратите има някакви изображения. Всички постройки бяха стари и массивни.

Най-стрannото в това място беше мъртвата тишина.

— Къде отиваме? — запита Мартин.

Акон продължаваше да изкачва широките стъпала, които водеха към храма с позлатения покрив. Грамадни статуи с човешки тела и животински глави бяха поставени от двете страни на стъпалата. Те свършваха пред фасадата на странния храм, който се издигаше над тях като стръмен морски бряг.

Мартин следваше Акон, който стигна до върха на стълбата, ритна с крак по стената два пъти и зачака неподвижно и мълчаливо.

На две крачки зад него чакаше Мартин.

В стената се отвори процеп — две големи плочи се отместиха безшумно — и в отвора се показа една фигура.

ЖРЕЦЪТ СЕ НАМЕСВА

В процепа стоеше дебел човек, висок пет стъпки. Лицето му не се виждаше, защото бе покрито с тънка златна маска. Той беше облечен с дълга червена копринена дреха. На гърдите си имаше избродирano огромно златно слънце. По края на ръкавите и дрехата блестяха жълти скъпоценни камъни. Мартин разбра, че това е жрецът на Слънцето.

Сини проницателни очи наблюдаваха Акон и Мартин през дупките на маската.

За миг настъпи дълбоко мълчание. След това жрецът се обърна и направи знак да го последват. Те слязоха в една висока галерия, подът на която беше постлан с широки, гладки червени площи. Стените бяха облицовани със същия материал.

Щом вратата се затвори, жрецът хвана ръцете на Акон и го обсипа с възклициания.

Акон сърдечно отговори на поздрава на жреца. След това притегли Мартин с ръка и каза на лемурски:

— Този човек ми е приятел, Хаймер. Той ми спаси живота.

Жрецът стисна ръката на Мартин.

— Твоите приятели са и мои, сине на царя — каза той.

Те говореха на своя език толкова ясно, че Мартин разбираше всичко.

— Последвайте ме — прибави той, — имам да ви разказвам много неща.

Той отвори една врата и ги въведе в широка зала с многоцветни стени. Подът беше покрит с разкошен килим. Мебелировката се състоеше от кръгла ниска маса и небрежно разхвърляни възглавници. Таванът беше покрит с плохи от прозрачна слюда.

Още с влизането си жрецът махна маската от лицето си и я хвърли на земята.

— Пфу! — нетърпеливо каза той. — Омръзнаха ми тези палячовщини.

Той седна на една възглавница и направи знак на новодошлите да сторят същото.

— Хайде, Акон, разкажи историята си, защото времето лети, а имаме много работа.

Акон започна. Хаймер го слушаше с жив интерес. По време на разказа Мартин го разглеждаше и определи, че и той като Акон е от северната раса. Беше на около шестдесет години, но все още силен и жизнер. По всичко личеше, че е много умен. Той не се изненада, когато Акон му описа самолета-амфибия и лодката.

— Ти се върна точно навреме. Баща ти е много болен.

Акон веднага скочи на крака.

— Не се беспокой — добави жрецът. — Царят е вън от опасност и ти скоро ще го видиш. Бедата е другаде. По време на болестта му, докато се грижех за него и се мъчех да попреча на тези глупави лекари, които щяха да го отровят с билките си, Одън отново се захвани с интриги. Той насьска срещу нас медноцветните.

— Подлец! — извика Акон и Мартин забеляза, че в очите му се е появил див блясък — нещо, което за първи път виждаше у него.

— Куче се е родил и куче ще умре! — каза Хаймер. — Но се страхува от мен. Той знае, че отхвърлих древните обреди, огнените жертвоприношения и всичко останало. Много добре знае, че царят, твоят баща, е на моя страна и че ти си мой последовател. Ето защо няма смелостта да се опълчи срещу мен.

— С колко хора разполага? — запита Акон.

— С повече от нас! Медноцветните са глупави. Те са изпълнени с предразсъдъци и суеверия и ще последват Одън.

Жрецът посочи с ръка Мартин.

— В него е единствената ми надежда. И в кораба, който лети, в тръбите, които плюят олово, и във всички други чудеса, които идват от изток.

Лицето на Мартин почервя.

— Но ние сме само двама — заекна той, — професорът и аз.

— Не е важно количеството: медноцветните потомци на древните жители са обхванати от суеверен страх. Когато видяхашо хвърчило, те се изплашиха и се изпокриха в къщите си. Англичанино, върни се на Огнения остров и донеси пушките, за които

ми говори Акон. Трябва да стреснем тези хора. Тръгвай веднага, защото ще бъде късно.

Мартин се изправи. Радост светна в погледа му. В същия миг мълния освети стаята и цялото здание се разтресе. За миг всичко потъмня. Небето сякаш се разтвори и започна да се излива пороен дъжд.

— С вързани ръце съм — промърмори Мартин на английски и като видя загрижените лица на двамата си събеседници, добави: — Няма да мога да тръгна, преди бурята да спре.

— Много жалко — каза жрецът замислен. — А всичко зависи от твоята бързина.

— Не забравяй, че бурята ще забави завръщането на флотата — добави Акон.

— Да, но не за дълго. Вятърът е благоприятен за тях. Те ще се върнат преди настъпването на нощта.

— Колко време продължават тези бури? — попита Мартин.

— Час, а понякога и два — отвърна жрецът.

— Тогава не се беспокой — каза Мартин. — Още няма обяд, значи ще мога да се върна към три часа.

— За да направиш това, трябва да летиш много бързо — каза Хаймер, като повдигна гъстите си вежди.

— Летящият кораб се движи по-бързо от вятъра — обясни Акон.

— Нито една птица не лети толкова бързо. Но тъй като приятелят ми не може да тръгне преди спирането на бурята, бих искал да ме заведеш при баща ми.

Хаймер стана.

— Царят ще бъде щастлив да те види.

Той тръгна към вратата. Мартин се отдръпна, за да му направи път, но Акон лекичко го хвана за ръката.

— Баща ми ще пожелае лично да ти благодари за добрината към сина му — каза той.

Шумът на тропическия дъжд по покрива заглуши думите му. Ослепителните мълнии и тръсъкът на гръмотевиците нямаха край. Когато влязоха в галерията, шумът значително отслабна.

Но колкото по-навътре отиваха, толкова по-ясно Мартин долавяше някакъв нов звук, едно странно свистене, което напомняше шума от парата, която изпуска локомотивът. Този шум толкова се

усили, че цялата сграда започна да се тресе. Мартин не можеше да разбере какво е това и зрелището, което се разкри пред очите му, го смая.

Хаймер отвори една врата и те се озоваха на широка тераса, която опасваше кръгла бездна, дъното на която беше на повече от трийсет метра под тях. От средата изскочаше с бучене син пламък, който гореше с невероятна сила.

Зеещата дупка беше на открито и само синьочерните облаци бяха надвиснали над нея. Пламъкът гореше с такава сила, че поройният дъжд не можеше да го угаси.

Мартин се закова на място.

— Природен газ! — възклика той.

— Това е Огненият фонтан — поясни Акон. — Той вечно е горял и ще продължава да гори. Медноцветните вярват, че това е дъхът на божеството.

Той продължи бързо напред, следван от Мартин, който искаше да поспре за малко. Над галерията имаше навес, който ги пазеше от дъжда. Те изминаха половината от кръглата тераса и спряха до една врата, пред която пазеха двама воини със златни шлемове.

— Това са покоите на царя — каза Акон.

Безмълвен, със затаен дъх Мартин застана пред вълшебна гледка: великолепни мебели от черно абаносово дърво, украсени със злато и слонова кост, статуи от масивно злато в естествена големина, кожи от непознати животни, застлани по земята, а стените — покрити със същата виолетовопурпурна материя като дрехата на жреца.

Акон видя, че Мартин е възхитен от всичко това, и сви рамене.

— Детски играчки! — каза той. — Това е необходимо, за да правим впечатление на простия народ, който управляем.

Жрецът почука на една висока врата, която се отвори и един достолепен старец им направи знак да влязат.

Залата беше огромна. Осветяваше се с лампи, в които гореше благованно масло. Мартин видя красив старец, който се беше разположил в голямо кресло срещу вратата. Той беше едър като сина си Акон, със снежнобели коси и лице, покрито с бръчки.

Лицето му засия, когато видя Акон. С три скока воинът прекоси стаята и се хвърли в прегръдките на баща си. Мартин се почувства

много щастлив. Среща се не цар и наследник, а баща и син, които се обичаха.

След това Акон направи знак на Мартин да се приближи и го представи на баща си с такива топли думи, че той се изчерви до уши.

— Той ще ни помогне — каза Акон на баща си. — Ще използва мъдростта на Изтока, за да победи Одън.

Царят разпита Мартин. Той беше любопитен като сина си и вярваше, че „Летящата риба“ ще бъде достатъчна, за да изплаши Одън и бунтовниците.

— Трябват ми пушки — каза Мартин. — На Изгубения остров имаме картечница и друго оръжие. Освен това ще донеса бомби — оgnени топки, които избухват, след като се допрат до земята — обясни той.

Ненадейно Хаймер го прекъсна.

— Извинете, господарю! Бурята премина. Англичанинът трябва незабавно да тръгне.

— Имаш право. Трябва да потеглям, ако искате да се върна преди настъпването на нощта.

— Върви и нека щастието те съпътства! Акон, иди с приятеля си до летящия му кораб.

Те бързо напуснаха залата. Сънцето ярко светеше и от земята се вдигаше пара. Щом излязоха навън, Акон потрепери, а Хаймер извика от яд.

И не без причина. Флотата беше в пристанището, а голямата лодка на Одън беше вързана срещу хангара, където беше оставен самолетът-амфибия.

ПРОПУСНАТИЯТ ШАНС

Без да се колебае, Мартин се спусна по широката стълба. Той искаше да стигне до хангара и да спаси любимия си самолет-амфибия от Одън и шайката му.

След няколко мига той се озова на кея и с два скока стигна до хангара. Наведе се да отвърже въжетата, но чу гръмкия глас на Одън, който крещеше заповеднически. Преди да отвърже второто въже, една лодка приближи до летящата машина.

Мартин разбра, че всичко е загубено, и като се изправи бързо, подпра се на стената и извади пистолета си.

— Ако смеете, приближете се! — извика той.

Четирима души застанаха срещу него. Те не бяха от северната раса, а дребни хора с мургави лица и черни очи. Бяха въоръжени с копия. Суеверният страх ги спираше да посегнат на Мартин. Те се спряха в полукръг около него.

Одън изрева отново и се насочи към хангара.

Леденосините му очи горяха от гняв, а късият му меч се вдигна над главата на Мартин.

Със светкавична бързина Мартин насочи пистолета си към него. Обзе го желание да убие грамадния опасен дивак с един куршум в челото, но без да знае защо, той не се реши на това и се прицели в меча му.

Куршумът попадна в целта. Оръжието отлетя във въздуха.

Одън се вкамени, но след миг събра кураж и отново с яростен рев се втурна напред. Едно късо копие профуча край главата на Мартин и се удари в бронята на гърдите на великана. Копието се плъзна по гладкия метал, без да го пробие, но ударът беше толкова силен, че Одън залитна. Той изгуби равновесие и направи крачка назад. Кракът му нямаше къде да стъпи и той падна в езерото.

Голямата ръка на Акон хвана Мартин за рамото.

— Бързо, бързо! — извика той и двамата с всичка сила се затичаха към храма.

— Защо направи това? — запита гневно Мартин, като стигнаха пред входа.

— За да спася живота ти, а също и моя — отговори Акон.

— Медноцветните нямаше да се осмелят да ни закачат — с възмущение отвърна Мартин.

— Может би, но не видя ли телохранителите на Одън? Те са от нашата кръв. Виж! Извадиха го от водата.

— Влезте в храма! — обади се Хаймер и ги дръпна навътре, след което натисна лоста, който задвижваше широките каменни врати.

Тримата мъже мълчаливо се спогледаха.

— Какво ще правим сега? — ядосано запита Мартин, отчаян от загубата на „Летящата риба“.

— Сега е ред на Одън да действа — каза Хаймер.

— Не бихме ли могли да ги нападнем, преди да слязат от лодките? — попита Мартин.

Хаймер сви рамене.

— Ние разполагаме само с четиридесет души, а Одън има четири хиляди. Ти трябваше да го убиеш с твоята огнена пръчка. Стойте тук. Ще отида да погледна от наблюдателния пост, какво крои Одън.

Акон и Мартин останаха сами. Стените бяха много дебели и не можеше да се чуе какво става навън.

— Нямам никакви шансове да успея! — каза Мартин на английски.

— От известно време работите се влошават — добави Акон. — Хаймер ти каза, че медноцветните уважават древните си обреди, които са жестоки и ужасни. Баща ми винаги е бил против тези обичаи и като цар се е стремял да ги премахне.

Ние, наследниците на северната раса, сме разделени на две. Одън е вожд на неприятелите. Той отдавна мечтае да стане цар. Мрази мен, мрази баща ми, мрази и Хаймер, който е приятел на баща ми. В сравнение с туземното население, което живее тук от незапомнени времена, ние сме малко на брой. Одън, който добре знае разпределението на силите, потърси подкрепата им и се ожени за една от техните жени. Под негово ръководство ставаха нападенията на Огнения остров. Нито баща ми, нито аз желаем да участваме в тях, въпреки че бях принуден да последвам Одън в последния му поход.

Мартин слушаше с голямо внимание. Всичко това беше ново за него.

След кратко мълчание Акон продължи:

— Болестта на царя и моето отсъствие са дали възможност на Одън да спечели позиции. Няма никакво съмнение, че намерението му беше да ме убие, после да се върне тук, да убие баща ми и да се провъзгласи за цар.

— Защо не го е направил досега? Ти каза, че всички медноцветни са на негова страна.

— Да, но с нас е Хаймер, а той струва колкото цяла войска. Повтарям ти, че медноцветните са страшно суеверни. Те се страхуват от него и заедно с това го мразят. Одън разпали у тях тези чувства. Той привлече мнозина наши хора. Но ние няма да му се подчиним.

Мартин скочи.

— Аз съм с тебе, Акон! — извика той. — Ние двамата ще се противопоставим на този подлец.

Вратата се отвори. Влезе Хаймер.

— Одън е съbral хората си на големия площад. Той им казва, че царят се е съюзил с магьосниците, които са дошли от изток, и не трябва повече да управлява. Призовава ги да го провъзгласят за цар.

— Значи война! Да предупредим баща ми!

Обитателите на двореца станаха свидетели на първата инициатива на Одън. Появиха се двама пратеници със зелени клончета. Те бяха въведени в широката зала, където ги очакваше царят. Зад него стояха Акон, Хаймер и Мартин.

Те се поклониха и останаха прави. Бяха светли и синеоки. Мартин забеляза, че се притесняват.

Царят ги изгледа презрително.

По-старият — петдесетгодишен човек с неприятно лице, с ниско чело, който трудно изговаряше думите — направи крачка напред.

— Царю! Ние ти носим послание от Одън, нашия водач. Той ни натовари да ти кажем, че народът е разгневен, защото ти и синът ти Акон сте се сприятелили с дошлия от изток магьосник. Той не ви желае злато, но предупреждава, че не може повече да възпира хората си, ако не се откажеш от приятелството си с магьосника и не се съгласиш да върнеш на народа старите му обреди.

Царят вдигна беловласата си глава и устреми поглед към пратеника.

— Откога Одън се осмелява да поставя условия на своя цар? — попита той с високомерен тон.

Пратеникът мълчеше. Царят продължи:

— Но какво значи да се откажа от приятелството си с магьосника? Царят има право да узнае волята на своя поданик!

Гъста червенина изби по страните на пратеника и гласът му прозвуча задавено — толкова силен беше потисканият от него гняв.

— Царю — каза той, — волята на народа е магьосникът да бъде подложен на огненото изпитание според древния обычай на острова.

Настъпи гробно мълчание. Всички погледи се насочиха към Мартин, който усети, че го побиват тръпки.

„Огнено изпитание!“ Тези думи се въртяха като вихър в главата му и без да знае какво точно представлява то, младежът разбра, че е свързано с пламъка, който изскачаше от газовия фонтан.

Царят втренчено гледаше пратениците. По лицето на Акон се четеше гняв и скръб.

Мълчанието продължи няколко секунди. Хаймер направи крачка напред и каза:

— От името на чужденеца, когото наричате магьосник, аз приемам вашето предизвикателство. Утре точно по обяд той ще обиколи огнената пътека. Да бъде!

ОГНЕНОТО ИЗПИТАНИЕ

— Изсиши тази течност в басейна, постой малко в него и когато излезеш от водата, не изтривай тялото си. След това облечи тези дрехи и когато вратата се отвори, стъпи за миг върху тази плоча, покрита със сив прах. Натрий добре ходилата си. След това върви напред и не се страхувай от нищо — каза Хаймер на Мартин.

Хаймер излезе и Мартин остана сам в залата.

Предишната вечер Акон му беше показал, че на десет-дванайсет метра от огнения фонтан минава тесен и доста стръмен каменен път. Огненото изпитание се състоеше в това, да преминеш бос по пътеката, която обикаля около огнения фонтан.

Как щеше да извърши подобно нещо, Мартин не можеше да проумее. Той се страхуваше, но дори не му хрумваше да избегне изпитанието. Този подвиг щеше да спаси Акон и царя от яростта на Одън. Ако не успееше, очакваше ги смърт! Но ако по чудо успееше, всичко щеше да се промени. Дивите лемури щяха да се обърнат срещу Одън и с бунта щеше да бъде свършено.

Тези мисли го вълнуваха, докато слушаше внимателно указанията на жреца. Мартин се съблече. Влезе в басейна с бистра и хладка вода, която имаше странна миризма. Когато излезе, тялото му леко потръпваше, кожата беше мека и гладка. Той нетърпеливо зачака да изсъхне.

Дрехите, които облече, бяха направени от бял груб плат. Горната дреха приличаше на домашна роба, препасваше се с пояс и стигаше до глезените. До нея имаше и някакъв тюрбан.

Внезапно вратата се отвори.

Влезе Акон. Лицето му беше загрижено, а сините му очи — пълни с беспокойство. Той се приближи до Мартин и го хвана за ръцете.

— Приятелю — каза той, — ти няма да направиш това. Вземи пистолета си. Аз ще взема меча си и последвани от хората, които все още са ни верни, ще нападнем Одън и ще го унищожим.

Мартин се усмихна и отрицателно поклати глава.

— Акон, ти си смел мъж, но аз мисля, че това е невъзможно. Одън е взел предпазни мерки, за да предотврати ненадейното нападение от наша страна. Ако опитаме, ще ни изколят като пилета.

Акон замълча, сякаш не намираше думи да изрази чувствата си, после каза:

— Ти си храбър и виждам, че решението ти е твърдо. Не искам повече да говорим за това. Но ти обещавам, че ако ти се случи нещастие, аз ще отмъстя за теб. Крайно време е да си разчистя сметките с Одън и ще го убия със собствените си ръце.

— По-добре ще е да се въздържаш и да пазиш баща си — отвърна Мартин. — Ако се случи нещо с мен, Одън няма да има никаква причина да недоволства. Тъй като говорим за сметки, ще те помоля за една услуга: да съобщиш за това, което е станало с мен, на професора и да му изпратиш „Летящата риба“.

— Ще направя, както ми казваш, стига да остана жив.

— Искам да те попитам нещо: на вашия остров има злато в изобилие, нали?

— След калая и медта златото е най-разпространеният метал. За какво може да ти послужи златото?

— Лично на мен — за нищо. Но в моята родина то се ценят много. Служи за разменна монета, както ти разказвах. Можеш ли да ми дадеш малко, след като имате в изобилие?

— Мога да ти дам колкото искаш.

— Трябва ми малко. Слушай! Преди смъртта си баща ми дължеше много злато. Това не беше по негова вина, но аз искам да върна тези пари и да възстановя доброто му име. На този лист е написано името на человека, който ще върне дълговете вместо мен. Това е нашият адвокат в Англия. Дай златото и листа на професор Диствън. Той ще свърши тази работа, когато се върне в родината си.

— Ще изпълня всичко — повтори Акон.

Разнесе се звън, който заглуши бученето на огнения фонтан.

— Това е сигналът! — извика той. — Вратата сега ще се отвори!

— В такъв случай трябва да се натъркам с този прах — каза Мартин, като скочи върху плочата и грижливо намаза ходилата на краката си.

В този миг вратата, задвижена от невидими лостове, започна бавно да се отваря.

Като стисна за последен път ръката на приятеля си, Мартин излезе. Той се озова пред един грамаден амфитеатър. Равен и бял път започваше от прага.

Три расположени една над друга галерии образуваха грамаден полукръг и бяха претъпкани с хора.

Имаше стотици зрители, медноцветни и бели, но медноцветните преобладаваха. Хиляди погледи бяха устремени към младия англичанин, който стоеше на прага, облечен в бяло.

Наоколо беше тихо, само непрекъснатото бучене на огнения фонтан нарушаваше тишината. Гледан отдолу, пламъкът беше още пострашен, отколкото когато Мартин го видя за първи път от галерията. Той бликаше от едно отверстие с диаметър около половин метър.

На височина метър и половина пламъкът имаше прозрачносинкав цвят. По-нагоре се разширяваше и ставаше яркожълт, а на върха приличаше на гъба от нажежен газ.

В тълпата Мартин различи две фигури: царят, горд и величествен с буйната си бяла коса, и Одън. Царят седеше на висок трон, а Одън — на една широка пейка срещу него. В свирепите очи на дивака светеше такава омраза и злорадство, че Мартин потрепери.

Той постоя още няколко секунди и като вдигна глава, смело закрачи напред.

С всяка стъпка горещината се увеличаваше. Преди да измине половината от разстоянието, което го делеше от огнения фонтан, топлината беше станала непоносима. Най-болезнено я усещаше по лицето си, защото дадените му от Хаймер дрехи очевидно бяха оgneупорни. Той разви тюрбана, закри си лицето и продължи.

Вече се намираше на около трийсет крачки от пламъка и трябваше да напрегне цялата си воля и решителност, за да продължи. На какво можеше да се надява, когато стигне до кръглата пътека? Щяха ли да бъдат достатъчни силите му за това изпитание?

Главата се свеждаше, стъпките се забавяха против волята му. Болката беше много силна, за момент му хрумна безумната мисъл да се хвърли в пламъка.

След още пет крачки той чувстваше, че силите го напускат. Но!... — сън ли беше това, или действителност? Огнената струя се

залюля като пламъка на свещ под польха на вятър. Оглушителното свистене спря и пред смяния му поглед всичко угасна.

Мартин не вярваше на очите си. Той се вцепени. Помисли си, че това е може би моментно спиране и ако не побърза, пламъкът ще бликне отново.

Той ускори ход, стигна до пътеката и мина по нея с твърди, широки крачки. Виждаше, че камъните под краката му са нажежени. Не можеше да си обясни по какъв начин, но сивият прах го предпазваше от изгаряне. Той решително измина кръга и сред гробна тишина бавно се запъти към малката врата. Едва бе изминал половината път, когато спрелият огнен фонтан бликна отново и се изви до небесата.

Мощните възгласи на десет хиляди гърла се разнесоха в грамадния амфитеатър.

Мартин не чуваше нищо.

Когато стигна малката врата, той залитна.

Акон го хвана, сложи го на пейката и приближи до устните му чаша с някаква течност.

Мартин не разбра какво беше това. Нещо приятно, студено и утоляващо жаждата. Почувства как кръвта отново потече в жилите му.

— Добре ли мина всичко? — попита запъхтяно той.

— Чудесно — отговори Акон, който беше убеден, че Мартин е извършил чудо.

— Вече спокойно мога да си тръгна.

— Едва ли — каза Акон замислено. — Слушай как реве тълпата!

Провъзгласява те за водач на мястото на Одън.

— Аз, техен водач на мястото на Одън?... Това е безумие. Отивам при „Летящата риба“ и веднага тръгвам за Изгубения остров...

Той се надигна, но беше забравил за страшната умора. Краката му се огънаха и той залитна. Акон успя навреме да го подхване.

ТАЙНО ПРИГОТВЯНЕ НА БАРУТ

Когато дойде на себе си, Мартин лежеше в голяма стая. Той се чудеше къде се намира. Блуждаещият му поглед падна върху жреца, който седеше до него.

— Как се чувствуаш? — запита Хаймер.

— Добре — машинално отговори Мартин. Но като се опомни, добави: — Изглежда, съм припаднал.

— Мнозина биха припаднали преди изпитанието, а не след него — каза Хаймер.

Мартин протегна ръка и се опита да стане.

— Трябва да вървя — нетърпеливо каза той, — трябва да се върна на другия остров.

— Сега не можеш да летиш, навън е тъмно като в рог.

— Как? Значи дълго време съм лежал, така ли? — уплашено попита Мартин.

— Повече от осем часа — добави Хаймер, без да съобщи, че му е дал питие от маково семе, за да го накара да заспи и да го предпази от треска. — Представи си, приятелю — продължи той, — че съм твой лекар и те моля да лежиш неподвижно и мълчаливо до утрe. Благодарение на смелостта ти пред Огнения фонтан сега не ни заплашва никаква опасност. „Летящата риба“ е на сигурно място. Ще предупредя приятелите ти от Огнения остров, че си жив и здрав.

— Кога ще мога да си тръгна?

— По-късно ще поговорим за това. Сега искам да поспиш.

Когато Мартин се събуди, беше светло. Чувстваше се много добре и беше гладен като вълк.

Мартин се изправи в леглото и огледа стаята. Тежката дебела завеса се вдигна и един медноцветен воин поднесе табла с различни ястия. Поклони се, сложи я на масата и изчезна.

Мартин опита с охота лемурската кухня.

След закуска потърси дрехите си, но те бяха изчезнали. Той трябваше да облече други, оставени на тяхно място, които приличаха

на Аконовите.

След малко се чуха стъпки. Акон влезе и поздрави сърдечно Мартин.

— Благодарение на теб опасността е отстранена, но не за дълго. Докато е жив Одън, никой от нас няма да бъде в безопасност.

— Одън е изменник — презрително каза Мартин. — Защо не го съдите и не му наложите смъртно наказание?

— Законите ни не позволяват това. Аз молих баща си да ми позволи да го предизвикам на двубой. Той не се съгласи. Сега ще отидем при него. Трябва да обмислим какво да предприемем.

Хаймер беше при царя. Мартин съобщи за плановете си и ги посъветва да се заловят за работа и да приготвят барут. Каза им кои са необходимите съставки. Младежът вярваше, че само с изкуствен огън можеха да направят впечатление на суеверните лемури.

— Дървени въглища, сяра... — Хаймер изброяваше на пръсти необходимите съставки: — А другото как го наричат? Селитра. Не го познавам.

— Ще се снабдим лесно — каза Мартин. — Откъде получавате сол?

— На острова има солници — съобщи Хаймер.

Мартин се зарадва, защото знаеше, че в солниците има селитра.

Жрецът веднага изпрати сигурни хора да търсят сяра край минералния извор, а други натовари да пригответ въглища. Заедно с Мартин тръгнаха за солниците.

Главният жрец никога не вървеше пеша. Те изминаха разстоянието на носилки, носени от медноцветните. Солниците бяха в най-пустата част на острова, в подножието на една верига хълмове, в които бяха прокопани дълбоки пещери. За жалост Мартин не успя да намери селитра.

— Ще трябва да потърсим в някоя от тези пещери — каза той. — Да влезем в тази, голямата...

Лицето на Хаймер помръкна.

— Не влизай в нея, приятелю. Не съм страхливец, но никога не съм пристъпал там. В пещерата живеят опасни зверове. Не ти пожелавам да срещнеш пещерните чудовища.

— Но селитрата ни е необходима — настояваше Мартин.

— Има и други пещери — каза Хаймер. — Мисля, че тук не е мястото да спорим. Да се връщаме.

Носачите вдигнаха носилките и тръгнаха към града.

Жрецът заговори едва когато влязоха в жилището му.

— Пещерите, за които споменах, са под краката ни — каза той.

Внезапна догадка проблясна в ума на младежа.

— Под краката ни? Дали някоя от тях не се свързва с кладенеца, от който блика газ?

Жрецът потрепери и хвърли подозрителен поглед към Мартин.

— Какво искаш да кажеш? — попита той след кратко мълчание.

— Сега разбирам защо пламъкът спря от само себе си...

— Не смея да говоря за това — отговори Хаймер. — Смърт очаква всички ни, ако Одън и шайката му се усъмнят в нещо. Дори царят и Акон не подозират нищо.

— Но аз се досещам — усмихнато каза Мартин. — Мисля, че разбрах как си спрял пламъка...

— Наистина нищо не може да се скрие от мъдростта на Изтока. Хайде, последвай ме в пещерите под храма. Там ще видиш тайното изобретение на един от прадедите ми, великия жрец Грун, и там може би ще намериш търсената селитра. Ела!

Той натисна с крак една пружина на пода. Вдигна се капак, който откри подземна стълба. Хаймер запали малка лампа и двамата се спуснаха по тесен проход, издълбан в скалата. Въздухът беше задушен, тежък и влажен. Бяла плесен покриваща свода и стените. Мартин се огледа и спря.

— Ето това ни трябва! — живо каза той.

Но Хаймер му направи знак да мълчи и да продължи.

Чу се глухо бучене. Мартин разбра, че това е Огненият фонтан. Шумът ставаше все по-сilen. Миризмата беше непоносима.

Проходът се разшири и образува малка зала. Тук Хаймер спря и извади от една дупка парче платно, потопи го в съд с вода и го подаде на Мартин.

— Покрий лицето си с това — каза той.

Те продължиха да вървят. На светлината на лампата Мартин видя, че проходът свършва с камина, стените на която бяха излъскани като стъкло. В края на прохода се намираше нещо подобно на количка, пълна до горе с пясък.

Хаймер се спря и се приближи до Мартин.

— Имаш ли нужда от обяснение? — прошепна той.

— Не, разбрах. Количката се бълска и пясъкът се изсипва в огъня. Просто, но все пак се иска ум, за да се досетиш.

Бученето заглушаваше всичко. Мартин бе обзет от усещането, че го наблюдават. Обърна се внезапно.

Кръвта замръзна в жилите му. На десет крачки зад него грамадният Одън преграждаше входа и ги наблюдаваше със свирепа усмивка.

МАРТИН ДЕЙСТВА САМ

В продължение на няколко секунди само свистенето на газовия гейзер нарушаваше тишината. Мартин втренчено гледаше неподвижния Одън, върху чието животинско лице играеше победоносна усмивка.

Пръв заговори Хаймер.

— Огнената пръчка! — властно каза той на ухото на Мартин. — Убий го! Само така можем да се спасим.

Мартин мушна ръка в джоба си — или по-скоро там, където трябваше да бъде джобът му, защото беше забравил, че не е със собствените си дрехи. Вместо сивото сукно на костюма ръката му усети мекия плат на лемурската туника.

— Не е у мен — каза той. — Останала е в другите ми дрехи.

— Тогава с ножа.

Без да се колебае, жрецът извади острата си бронзова кама и се спусна към Одън.

За миг бунтовникът се поколеба, обхванат от неувереност, че ще успее да надвие стария си неприятел в ръкопашен бой. После се обърна и побягна. Беше невъзможно да го стигнеш. Хаймер високо вдигна ръка. Стоящият зад него Мартин видя как камата блесна на светлината на лампата и профуча във въздуха. Като мълния удари Одън между раменете и падна със звън на земята. Не можа да пробие бронята.

Хаймер спря запъхтян. Не можеше повече да тича. Мартин взе ножа от земята и се спусна след беглеца.

Одън беше изчезнал зад един завой. Мартин успя да види само отражението на позлатената му броня. Въпреки това продължи да тича, докато попадна в пълна тъмнина. Мартин чуваше шума от тежките стъпки и продължи след тях. Изведнъж се спъна в нещо, политна и се просна върху каменната настилка на прохода.

— Изчезна! — отчаяно произнесе Хаймер, като настигна Мартин.

— Но как е влязъл?

— Не знам. Страхувам се да не са ни предали. Възможно е да е подкупил някой от прислужниците в храма.

— Не можем да направим нищо, ако е избягал — каза Мартин, който вече се беше успокоил.

Причиненото от падането зашеметяване бавно преминаваше. В тъмнината той напипа наметалото, което Одън бе захвърлил.

— Това е улика срещу него.

— О, англичанино, ти нищо не разбираш! — каза Хаймер.

По тона на гласа му Мартин разбра колко безизходно е положението, в което се намираха.

— До днес държахме в ръцете си медноцветните само благодарение на тяхното суеверие. Сега Одън ще им обясни, че сме ги мамили. Яростта им ще бъде ужасна.

— Няма как, ще трябва да се защитаваме!

— Да се защитаваме ли? — тъжно каза жрецът. — Стотина срещу хиляди? Как можем да направим това?

Мартин за първи път виждаше енергичния Хаймер в подобно състояние. Но след малко тежките клепачи на жреца се вдигнаха.

— Ще действаме, както кажеш ти. Има начин да смажем това куче.

За няколко минути Хаймер бе загубил самоувереността, но не и енергията си. Те се върнаха в храма и той прати вестоносци във всички посоки, събра силите си, заповядва да заключат големите врати и постави стражи. Извика няколко занаятчии, опитни в леярството, и по указанията на Мартин им каза как да направят бомби.

Те се заловиха за работа, а младият англичанин заедно с няколко души отиде да търси селитра. Сярата и дървените въглища бяха готови и всичко потръгна както трябва. Мартин се захвана с правенето на барута и с промиването на селитрата. Работниците около него умееха чудесно да стриват сярата на прах и да пригответят дървени въглища. Цяло щастие бе, че си спомни точната технология. Използва 79 процента селитра, 18 процента въглища и 3 процента сяра.

Тази нощ никой в храма не спеше. Времето беше точно пресметнато. Те не знаеха какво подготвя Одън.

На другия ден градът беше спокоен и тих. След закуска Мартин започна да прави фитили, но непрестанно се тревожеше за самолета-

амфибия. Един отряд верни войници беше получил заповед да пази хангара. Те обаче можеха да бъдат подкупени или нападнати с настъпването на нощта.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се беспокоеше. „Летящата риба“ беше единствената връзка с Изгубения остров, с Англия и Америка. Той с нищо не можеше да я замени. Конструкцията на машината можеше да бъде възстановена, но моторът...

Чакането ставаше все по-мъчително. Часовете отлихаха един след друг без каквото и да било известие. На свечеряване Мартин се изкачи на върха на големия купол, където имаше наблюдателен пост. Далеч на запад грамадният диск на слънцето потъваше зад черната ивица водорасли, а пурпурните лъчи оцветяваха водата на пристанището в кървавочервено.

Край хангара беше пусто. Нямаше жива душа нито на пристанището, нито в околностите. Мартин си помисли, че караулите са напуснали поста си, и тази мисъл го накара да вземе внезапно решение — да отиде да потърси своята машина. Знаеше, че в големия двор на храма има езеро, където можеше да кацне.

Мартин имаше бегла представа за плана на голямото здание. Известно му беше, че малка вратичка води до някакъв път с големи дървета от двете страни. Оттук царят отиваше на пристанището.

Мартин влезе в стаята си, пъхна в дрехите си две бомби и револвера, след това се отправи към малката врата, покрай която стояха пазачи, каквито имаше пред всички изходи на двореца. Те видяха Мартин, поздравиха го и му направиха път. Когато стигна до оградата, слънцето беше залязло и нощта се спускаше над острова.

Пътят изглеждаше пуст. Нямаше жива душа наоколо. Въпреки това Мартин не искаше да рискува напразно. Той тръгна по средата на пътя, като внимателно се вглеждаше в тъмнината.

Само прилепите нарушаваха тишината. Въздухът беше натежал от упоителната миризма на портокаловите дръвчета и магнолиите.

Мартин вървеше бързо и за няколко минути стигна до кея. Той спря и отново се огледа — Лемурия приличаше на мъртъв град.

Младият англичанин събра кураж и тръгна право към хангара. Ослуша се. Никакъв шум.

— Така си и мислех — прошепна той. — Тези страховити са се изплашили и са офейкали. Какво щастие, че дойдох!

Англичанинът слезе по стълбата. Вратата на хангара беше отворена. В тъмнината той едва различи очертанията на „Летящата риба“, която се полюшваше във водата.

— О, хубавице моя! Скоро ще те закарам на сигурно място. Дори старият жрец няма да посмее да ми се кара, когато види моята „Рибка“ в езерото край храма.

Той стъпи на мостика и се наведе да развърже въжетата. Ненадейно и безшумно нещо меко и тежко падна върху главата му и две яки ръце го стиснаха през кръста.

Той се мъчеше да се освободи, като бесен риташе с крака, искаше да извика, но дебелото вълнено покривало заглушаваше вика. Пъшкаше, без да може да си поеме дъх.

Почувства, че губи сили, и престана да се съпротивлява. Последното нещо, което чу, беше един дрезгав, див смях. После изгуби съзнание и се строполи на мостика като сноп.

ПЕЩЕРАТА НА СМЪРТТА

Когато Мартин дойде на себе си, видя, че е положен на легло в гола стая със стени от грамадни каменни блокове. Тя беше слабо осветена от един високо окачен фенер. Мартин се опипа, но не откри никаква рана, само гърдите го боляха. Устата му беше пресъхнала.

— Този път няма измъкване! — прошепна той, като седна и потърси пистолета си.

Не го намери.

Изведнъж изтръпна — пръстите му напипаха сред гънките на туниката нещо обло, гладко и твърдо. Сърцето му заби силно, когато се досети, че това са двете бомби. Тези, които го бяха претърсили, са ги сметнали за безвредни, а може и да не са ги забелязали.

„Ако работите тръгнат зле, ще намеря начин да очистя този стар злодей Одън, преди да ме довършат“ — каза си той, като сви юмруци.

Разгледа стаята и видя, че му бяха оставили храна: царевични сухари и вода. Това беше всичко.

„Е — помисли си той с усмивка, — във всеки случай не мислят да ме уморят от глад.“

Силите му се върнаха и той се питаше какво го очаква в бъдеще.

Пи малко вода, хапна парче сухар, отново легна и се замисли дълбоко. Цареше пълна тишина. През последните двайсет и четири часа Мартин се чувстваше страшно уморен и неусетно заспа.

Когато се събуди, светлината проникваше през решетките на прозореца. Той стана и лениво се протегна. Една бронзова врата слабо изскърца и двама мъже влязоха в килията.

Бяха светли, с грозни и сурови лица. Мартин дълго ги гледа. Изразът на лицата им го забавляваше: той издаваше едновременно тържество и страх.

Те очевидно бяха във възторг, че най-после са хванали магьосника, но не по-малко се страхуваха да не се превърне в облак дим или да им поднесе друга някоя неприятна изненада. Мартин се поколеба дали да не хвърли върху тях една бомба и след това да

избяга... Но реши да изчака по-удобен момент. Все пак внезапното хрумване го накара да се усмихне, което още повече обезпокои двамата неприятели.

Единият стоеше неподвижно с меч в ръка, а другият направи знак на Мартин да го последва.

Минаха по един каменен коридор, спуснаха се по няколко стъпала и влязоха в едно помещение, в което ги чакаше грамадният Одън.

Тънките му устни се бяха изкривили в жестока усмивка и показваха под жълтите мустаци моржовите му зъби.

— Ето го нашия магьосник! — подигравателно каза той.

— Да, ето ме! — хладнокръвно отговори Мартин. — Бих искал да закуся.

Това държане смути Одън.

— Малкото петле кукурига много силно! — каза той. — С голямо удоволствие ще изпълним желанието ти, защото то ще бъде последното. Ур, донеси му ядене — изрева той.

Ур донесе хляб, студено месо и една канапа, пълна с резливо, сладникаво питие, което имаше вкус на мед.

Мартин си хапна добре, защото знаеше, че в най-скоро време ще са му необходими сили. Той не изпитваше никакъв страх, напротив, беше спокоен и съсредоточен. Искаше да се овладее до момента, когато щяха да употребят насилие — тогава щеше да прибегне до бомбите си.

Англичанинът забеляза, че Одън го наблюдава с известно любопитство. Единственото качество, което можеше да спечели уважението на този първобитен дивак, беше смелостта. Той тайно се учудваше на спокойствието на Мартин.

Като закуси, пленникът се качи на една носилка: завесите бяха спуснати и носачите тръгнаха с бърз ход.

След около час носилката спря. Завесите се вдигнаха и Мартин неволно притвори очи пред ослепителната светлина на тропическото слънце. Той позна мястото, където Одъновите хора го бяха довели.

Беше долината на солнищата, която бе посетил с Хаймер, за да търси селитра. Солнищата блестеше като снежно поле под жаркото слънце. Беше заобиколена с ниски голи хълмове. Нямаше нито стръкче трева. Ослепителната светлина правеше местността още по-зловеща.

С един поглед Мартин обходи околностите. После видя заобиколения от бойци Одън. На брой белите бяха колкото медноцветните. Напразно Мартин потърси сред тях приятелско лице. Белите открыто проявяваха враждебността си, докато лемурите се въздържаха и само лукаво го наблюдаваха.

Той скочи на земята и застана срещу Одън. Великанът го гледаше с омраза.

— Магьоснико — изрева той, — веднъж с онзи шарлатанин Хаймер ни изиграхте. Но в днешното изпитание Хаймер няма да ти помогне.

Думите на Одън криеха зловеща заплаха и въпреки смелостта си Мартин усети ледени тръпки по гърба си.

— На теб също никой няма да помогне, Одън — каза той с презрителен тон. — Ако хората не те познаваха, щяха да си помислят, че ти вдъхвам страх.

Одън скръцна със зъби. Той направи крачка напред и Мартин помисли, че ще се хвърли върху него. Очакваше това. Под туниката ръката му стискаше едната бомба. Ако Одън се опита да го докосне, щеше да го направи на каша и като се възползва от паниката на приближените му, да избяга.

Но Одън се въздържа и отново започна да се смее.

— Магьосниците — каза той, като се опитваше неумело да мине за духовит — не са като другите хора. Те трябва да бъдат наблюдавани по-отблизо. Всички тези, които виждаш, са само свидетели, които ще съобщят на твоите приятели, че дошлият от Изтока магьосник не е могъл да надвие „пещерното чудовище“.

Мартин повторно усети неприятните, студени тръпки по тялото си. Но се овладя. Каквото и да беше това изпитание, той смело трябваше да се подложи на него. Не само неговият живот бе заложен на карта, но и този на Акон, на царя, на Хаймер, а също и на професор Диствън. Защото нямаше съмнение, че след като Одън стане пълен господар на Лемурия, най-напред ще поведе хората си към Изгубения остров.

Одън продължи:

— Магьоснико, ще вървиш нататък. Доброволно или насила, но ще вървиш.

Мартин се изсмя в лицето му.

— Ще вървя, Одън. Но ви предупреждавам: ако ти или някой от тези хора ме докосне, веднага ще загинете от ръката ми.

Хладнокръвната увереност, с която произнесе тези думи, направи впечатление на Одън. Все пак и той беше суеверен като медноцветните и напразно си внушаваше, че Хаймер е измамник. В дъното на душата си вярваше, че Мартин наистина е способен да върши чудеса.

Като измърмори нещо, Одън направи знак на Мартин да го последва и пръв тръгна към стръмния морски бряг. Останалите в две редици тръгнаха след тях. Всички мълчаха. Само шумът от стъпките по твърдата земя се чуваше наоколо.

Каменистата пътека, която преминаваше през долината, водеше точно към стръмния морски бряг и свършваше пред зеещия отвор на една пещера. Тя беше същата, която Мартин бе забелязал при първото си идване и в която искаше да търси селитра. Хаймеровите думи неволно възкръснаха в паметта му: „Не ти пожелавам да срещнеш пещерните чудовища.“

Нужно бе да събере цялата си воля, за да преодолее обземащото го чувство на ужас и отвращение. Той вече вървеше под мрачния свод.

*„О, вий, кои престъпяте тоз праг,
надежда всяка тука оставете.“^[1]*

Тези думи неволно зазвучаха в съзнанието му. Шествието спря за миг, докато запалят факлите. Тяхната колеблива светлина огря тесен проход, който изчезваше в недрата на земята. Стените бяха от черна скала, сводът — много висок, а земята бе изровена от многобройните крака, които бяха минали оттук.

Шествието продължи. Всички мълчаха: чуваше се само ехото от стъпките, които отекваха в тесния тунел.

Според приблизителните изчисления на Мартин те бяха извървели около четвърт миля и слезли на повече от тридесет метра под равнището на долината, когато стигнаха до една широка зала, толкова висока, че светлината на факлите не огряваше свода. Близо до входа червениковата светлина заигра по водите на езеро.

Одън спря на брега на това подземно езеро, краят на което не се виждаше. То приличаше на голяма плоча черно стъкло и изглеждаше много дълбоко.

— Ела тук, магьоснико — каза той.

Мартин пристъпи с вдигната глава, като не изпускаше Одън от очи.

За негово най-голямо учудване една лодка беше вързана за скалите, които опасваха езерото.

— Сега ще изпитаме силата ти — каза Одън със злорадство. — Виждаш ли скалата, която се издига на сред Езерото на смъртта. Дотам ще отидеш с лодка, ще седнеш и ще стоиш там половин час. Ако останеш жив, ще признаям, че си магьосник и че си надарен с нечовешка сила.

Мартин погледна Одън право в очите.

— Ако изляза жив оттук без помощта на жреца Хаймер, обещаваш ли да ме пуснеш на свобода?

Одън се усмихна зловещо.

— Обещавам ти, магьоснико, обещавам ти!

— Значи всичко е наред — каза спокойно той и влезе в лодката. Веслата се врязаха във водата и лодката се насочи към скалата, която се издигаше над водата на около трийсет метра от брега.

Странен шум, подобен на задавен стон, долетя от наредените по брега зрители.

[1] Данте Алигиери. Ад. Превод Константин Величков. — Б.р. ↑

МЪДРОСТТА НА ИЗТОКА

Този стон отекна в скалистия свод и замря в безмълвните дълбини на пещерата. Мартин стигна до скалата, а ехото още не беше стихнало.

Той спря лодката, завърза я за една издатина и седна на най-високото място на скалата.

Тълпата от брега не издаваше никакъв звук. Чуваше се само пукането на факлите, които осветяваха с червеникова светлина втренчените любопитни лица.

Чакането беше мъчително. Мартин знаеше, че опасността ще дойде от дълбините на езерото. Но нямаше представа какво го очаква.

Минутите едва се влачеха. Внезапно по гладката повърхност на водата се появиха големи мехури, които се пухаха и изчезваха. Светлината на факлите ги оцветяваше. След това се появиха малки вълнички, които постепенно се разширяваха и се разбиваха в скалата.

Мартин гледаше мястото, откъдето излизаха. Пред смаяния му поглед водата бавно се разтвори и се показва една отвратителна глава.

Наистина чудовището от езерото на Изгубения остров беше страшно, но това беше още по-страшно. Наподобяваше крокодил. Главата му беше дълга шест стъпки, челюстите му приличаха на грамадна птича човка. Зъбите му бяха остри като игли и дълги около една педя. Големите му очи с големина на човешка глава, бяха полузакрити от клепачи с рогови плочки.

Чудовището вклихищен поглед в плячката си.

Върху рибообразното му тяло имаше един израстък, покрит с люспи.

Най-отвратителен беше цветът му — матовоял от устата до опашката, която се движеше бавно във водата.

Мартин разбра, че пред него стои плезиозавър, животно от предисторическите времена, по чудо оцеляло в тази пещера.

Страшното животно заплува бавно към скалата.

Загледан във втренчените зеници на влечугото, Мартин за миг забрави тези, които го следяха със затаен дъх. Той стоеше като вкаменен, докато страшният му неприятел приближаваше. Деляха ги едва десетина метра един от друг. Мартин не мърдаше, беше хипнотизиран като птица от змия.

Сигурно чудовището щеше да го довърши, ако не беше една факла, която загасна и с продължително свистене падна във водата.

Мартин скочи на крака. Ръката му инстинктивно потърси бомбите и светкавично извади една. Тъй като нямаше запалително вещество, той ги беше свързal с фитили, които горяха само четири-пет секунди. Щеше ли да успее да запали фитила, преди животното да достигне до него?

Въпреки опасността ръката му не трепна и той извади огнивото.

Фитилът се запали и се разхвърчаха искри. Мартин вдигна високо ръка. В същия миг чудовището се надигна. Грамадната му глава се подаде от водата. Челюстите му се разтвориха и пред Мартин зейна пастта му, широка три стъпки.

В този миг Мартин хвърли бомбата между острите зъби на чудовището. Челюстите се затвориха с тръсък. Животното се поколеба за момент, който на Мартин се стори цяла вечност.

То отново се надигна. Мартин не отстъпи. Той знаеше, че всичко е безполезно, и искаше да покаже на Одън и шайката му как умира един англичанин.

Чу се глух пукот. Вдигна се черен дим и обезглавеното чудовище падна във водата.

Макар и мъртво, тялото продължаваше да се гърчи във водата. Конвулсите на чудовището бяха страшни. То биеше по водата с грамадните перки и тежката си опашка. Подземното езеро беше цялото в пяна. Вълните се разбиваха в брега като по време на буря. Разнесе се силен тътен из цялата пещера.

Вцепенен, Мартин наблюдаваше ужасната агония. Чудовището бавно потъна във водната бездна. Коленете на Мартин се подгънаха. Пещерата заплува пред очите му като в мъгла. Със свръхчовешко усилие той надви слабостта си и се обърна към Одън и свитата му.

Великанът и белите стояха неподвижни, а медноцветните бяха легнали по корем.

По лицето на Одън се четеше яд, съмнение и страх. За него, който никога не беше виждал взрив с изключение на един гърмеж от Мартиновия пистолет, за него, който нямаше представа за свойствата на барута, това бе истинско чудо.

Мартин тържествуваше. Моментът беше благоприятен и трябваше да се действа, преди да се е разпръснало впечатлението от чудото. Той влезе в малката лодка и бързо стигна до брега.

Скочи на земята и тръгна към Одън.

— Искам да изпълниш обещанието си! — извика той, като го гледаше право в очите.

Грамадното тяло на Одън трепереше от гняв и страх. Дясната му ръка стоеше върху дръжката на меча. Ако Мартин проявеше и най-малка уплаха, Одън щеше да го насече на парчета. Но нито един мускул не трепна по лицето му — той гледаше великана спокойно, като че ли имаше цял полк зад себе си.

Одън с мъка изръмжа:

— Ти спечели, магьоснико! Аз държа на думата си! Можеш да си вървиш!

Мартин кимна с глава. Той презиртелно погледна изплашените лемури, взе една факла и решително тръгна по дългия проход.

Трябваше да побърза. Той познаваше жестокостта на Одън и не можеше напълно да му се довери.

Спомни си, че пет мили го делят от храма, където щеше да бъде в безопасност. Това разстояние трябваше да извърви пеша. Преди да стигне града, Одъновите хора можеха да се съвземат и насяскани от главатаря си, да го настигнат.

Мартин стигна първия завой на прохода и ускори ход. Скоро забеляза светлото кръгче на входа. Затича се и едва не извика от радост.

До входа го чакаха четиридесет носачи с носилката. Като го видяха, те паднаха на колене. Мартин побутна най-близкия до себе си.

Човекът скочи на крака. Другите го последваха. Мартин се настани в носилката и посочи града.

Хората веднага тръгнаха. Мартин погледна назад към входа на пещерата. Там стояха и го наблюдаваха Одън и шайката му.

Носачите подтичваха. След един час щеше да стигне до града. Мартин беше сигурен, че в този момент Одън убеждава хората си да го

последват.

— Ех, да беше тук „Летящата риба“! — промърмори Мартин и внезапно се изправи.

Погледна в далечината. Вдясно се намираше пристанището. Той видя една пътешка, която водеше право там.

— Оттук! — властно каза той, като посочи с пръст пътеката.

Послушни като роби, хората тръгнаха към пристанището. Той погледна зад себе си. Одъновите хора бяха напуснали пещерата и се бяха пръснали като мравки по полето.

„Не се и съмнявах — каза си Мартин, — че Одън ще иска да си отмъсти.“

ВТОРАТА БИТКА

Умът на Мартин трескаво обмисляше възможностите за бягство. Пътечката, по която вървяха носачите, минаваше през една горичка. Тук Одън не можеше да ги види.

Величественото кубе на храма-дворец гордо се издигаше в синьото небе. До него имаше не повече от три мили.

— Спрете! — извика Мартин на носачите.

Той скочи на земята, посочи им с ръка пристанището и направи знак да продължат пътя си. Те тръгнаха неохотно. Мартин хвърли последен поглед към храма, който му служеше за ориентир, и се шмугна в храсталака.

Беше ужасна жега.

Гърлото му бе пресъхнало, а езикът — вдърен. Той сложи едно камъче в устата си, но напразно. Крачките му се забавиха.

Мартин изкачи някаква малка височинка, покrita тук-там с храсти. Искаше да разбере какво прави Одън. Една група вървеше с голяма бързина по пътечката, други тичаха по големия път и вдигаха облаци прах, а пред тях вървеше Одън.

Златният му шлем проблясваше на слънцето. Мартин слезе от височинката и се затича.

Трябваше да стигне хангара преди Одъновите хора. Ако стигнеше до своя самолет, щеше да бъде спасен, но ако не успееше... Сърцето му биеше силно.

Безполезно беше да се прикрива. Започна да тича. Едва измина двайсетина крачки и чу зад себе си силен тропот. Одън го преследваше.

Навлезе в една нива. Почвата беше влажна и трудно се вървеше. Успя да я прекоси, прескочи един плет и падна върху двама лемури, които плевяха. Като го видяха, те опулиха очи и се проснаха по корем на земята.

Мартин зърна под плета голяма стомна с вода, грабна я, утоли жаждата си и избяга.

Нов кряськ! Одън и още десетина от неговите хора прескоциха плета от другия край на нивата и заджавкаха като кучета.

Водата ободри Мартин. Капнал от умора, той все пак успя да запази преднина и продължи да тича, без да откъсва очи от хангара. Изведнъж англичанинът се запита какво ще прави, ако Одън е поставил пазачи при самолета-амфибия! При тази мисъл ръката му неволно докосна втората бомба.

Той прекоси още една нива, прескочи някакъв кактусов плет и се озова на кея. Жителите на града си почиваха в този задушен следобед и широкият кей беше пуст. Пред него се простираше хангарът. Мартин спря, огледа бомбата и с един скок стигна до сградата.

Той сложи бомбата на земята и започна да развързва въжетата на „Летящата риба“. Всички възли бяха двойни и тройни. Кръвта застинава в жилите му. Колко ли време му трябваше, за да ги развърже? Нямаше нито нож, нито пистолет. Гласовете на преследвачите вече се чуха.

Той се изправи и запали огнивото.

Малкото пламъче гореше, когато Одън се показва на стълбата. Очите му гневно светеха.

— А-а-а! — изръмжа той. — Хванах ли те, магьоснико? Сега ще видим дали ще те спасят твоите магии!

Бронзовият му меч блесна на слънцето.

— Назад! — високо извика Мартин. — Назад! И този път дяволите ще ме спасят. Ако пристъпиш крачка напред, загиваш!

Одън се поколеба въпреки желанието си да довърши Мартин, в когото виждаше единствената пречка към трона. Спокойната смелост на Мартин изпълваше със страх суеверната му душа.

Зад него заприиждаха и останалите. Тяхното присъствие му възвърна смелостта и той направи крачка напред.

Мартин запали фитила, вдигна високо малката бомба и я хвърли срещу великана.

Одън се приведе. Бомбата мина на няколко миллиметра над главата му, падна на кея и избухна със страшен трясък. Разхвърчаха се парчета камъни и метал. Настана страховта олеция. Одън падна, изтърва тежкия си меч и се затъркаля по стълбата. Хората му, изплашени от експлозията, се пръснаха.

Без да губи време, Мартин грабна меча на Одън, разсече въжето и скочи в самолета-амфибия, като натисна бутона за автоматично

управление.

Двата мотора забръмчаха веднага, „Летящата риба“ се плъзна по водата и остави след себе си дълга млечнобяла бразда.

Самолетът-амфибия се издигаше във въздуха. Той пореше висините и бучеше като ураган в ушите на Мартин.

На триста стъпки височина той описа голям кръг и видя, че Одън не беше пострадал сериозно. Той стоеше на кея и сочеше с грамадната си ръка към летящия кораб. Зад него около четиридесет-петдесет души наблюдаваха как врагът им се изплъзва.

Мартин почувства внезапно страшна омраза към този остров и към всичко, което го свързваше с него. Запита се дали трябва да остане. Имаше достатъчно бензин, за да се върне на Изгубения остров. Защо да не отиде при добрия стар професор, при смелия Сципион и да остави всички тези безумци на произвола на съдбата?

Той обърна самолета-амфибия в противоположна посока. „Летящата риба“ стремително се понесе над морето подобно на гълъб, завръщащ се в гълъбарника.

МАРТИН ПРОДЪЛЖАВА ИГРАТА

Младият пилот се беше издигнал на повече от хиляда стъпки, чистият въздух освежи страните му и донесе покой на изтерзаната му душа. Но колкото повече се ободряваше, толкова повече се засилваха угризенията на съвестта му.

Той се обрна и за последен път погледна странния остров с тайнствените къщи и грамадния храм-дворец.

На купола стоеше един човек. Въпреки голямото разстояние Мартин разбра, че това е Акон.

„Той е там — мислеше си Мартин — и гледа как приятелят му англичанин бяга, като оставя него и другарите му в ръцете на кръвожадния Одън.“

Обзет от срам, той веднага обрна самолета-амфибия към града. Прелетя над пристанището и се насочи към самотния човек, който стоеше на върха на храма.

Мартин се носеше над града. До Акон той забеляза набитата фигура на жреца Хаймер. Двамата го поздравиха с мечовете си, когато Мартин прелетя над тях.

Под него в градините на храма се разстилаше светлосиньото езеро, заобиколено от цъфнали храсти. Мартин загаси мотора, спусна се и кацна във водите му.

Акон и жрецът го чакаха на брега.

Младежът се приближи и протегна ръка.

— Аз казах на Хаймер, че няма да те задържат за дълго като техен пленник. Но не вярвах, че ще надвиеш Одън и че отново ще завладееш машината си.

Мартин го слушаше с наведена глава и устремен в земята поглед.

— Ти никога не би повярвал, че мога да те изоставя и да избягам, нали? — отговори той с глас, задавен от срам.

— Да ни изоставиш? Какво искаш да кажеш? — смяяно попита Акон.

— Не видя ли? — горчиво отвърна Мартин. — Не видя ли, че бях тръгнал към другия остров?

— Мислех, че изprobваш машината си — смутено каза Акон.

— Съвсем не. Аз те напусках, изоставях те! Разбиращ ли? — пламенно продължи Мартин.

Жрецът пристъпи напред.

— Тогава заслугата ти, че се върна при нас, е още по-голяма, млади англичанино! Не се измъчвай. Чета по лицето ти на какви изпитания си бил подложен в Одъновите ръце. Ако не се лъжа — и малките му очи изпитателно се вгледаха в лицето на Мартин, — ако не се лъжа, ти си бил подложен на изпитанието в пещерата, нали?

— За животното от подземното езеро ли говориш? — попита Мартин. — Да, издържах го.

Акон направи крачка назад.

— Нападнал си животното, което изобщо не умира? — с недоверчив тон произнесе той.

— Да, но сега то е мъртво — каза със задоволство Мартин.

Акон зяпна от учудване. Младежът гледаше Мартин така, сякаш той беше полубог.

— Дадох му едно барутно хапче и отвратителната му глава хвръкна във въздуха. Точно навреме, защото по израза му разбрах, че от един-два века се храни само с човешко месо.

Мартин потрепери при спомена за страшното изпитание. Хаймер забеляза, че въпреки силния си дух Мартин може всяка минута да припадне.

— Нужна ти е почивка и добра храна, приятелю — каза той. — Ела с мен. Не се притеснявай за летящата си машина. Аз сам ще я пазя.

Той го хвана под ръка и го заведе в стаята си. Накара го да се съблече и му приготви ваната, в която сипа някакви прахове.

Силите на Мартин се възвърнаха и болките изчезнаха.

След банята Хаймер му подаде голяма кристална чаша с бистро виолетово питие.

След като Мартин го изпи, жрецът посъветва англичанина да си легне. След три минути младежът спеше дълбоко. След няколко часа той се събуди освежен, но с вълчи апетит.

Полежа малко в леглото и се питаше защо ли се е събудил така внезапно. Чу се един глух удар, след него друг, по-сilen, и масивният

храм се разклати.

Мартин скочи на крака и бързо се облече. Последва трети удар. Хаймер влезе.

— Вече си се събудил? — каза той.

— Какво става?

— Одън се насочва срещу нас с всичките си сили — отговори жрецът.

— Но какъв е този шум? Нали няма топове?

— Не, приятелю. Няма топове, но хвърля върху храма грамадни камъни с помощта на катапулт.

Мартин учудено погледна жреца. Той беше виждал само прашки, направени от чатал и парче ластик, с които се мятат камъчета срещу плъхове и птички. Но да се изстрелят огромни камъни беше нещо съвсем ново за него.

— Катапулт ли? — повтори той. — Мога ли да го видя?

Хаймер излезе от стаята и му кимна с глава да го последва. Той заведе Мартин в една стая на горния етаж, в която проникваща светлина само през тесните процепи на бойниците.

— Погледни навън — каза той.

Мартин отиде при един от отворите и погледна, но веднага отскочи изненадан. Под двореца се простираше пристанището и широките кейове гъмжаха от войници. Тук имаше много лемури, предвождани от хората на Одън.

Срещу двореца, в дъното на широката улица, се издигаше високо дървено скеле на колела. На кея бяха изправени две греди от дебел, жилав бамбук, свързани с напречна греда, по средата на която имаше нещо като широка торба от тръстика. За напречната греда бяха вързани кожени ремъци, които се навиваха около един голям барабан. Няколко души теглеха последователно барабана и бамбуковите греди, докато напречната греда стигнеше до земята. Двама души докарваха с количка къс скала, който четириима души едва успяваха да вдигнат и сложат върху гредата.

— Това парче скала тежи най-малко сто и петдесет килограма! — промърмори Мартин.

— Дръпни се назад! — извика Хаймер.

Един човек пусна в движение катапулта. Чу се глух грохот, последван от невероятно свистене. Грамадният камък описа голяма

крива и полетя към храма.

Хаймер бързо хвана Мартин за ръката и го повлече към дъното на стаята. Ужасен трясък се чу над главите им, сякаш върху покрива беше паднала граната. Стените се разклатиха. Последва ужасен тропот, скалата се затъркаля по покрива и падна във вътрешния двор.

Мартин тревожно погледна Хаймер.

— Колко време им е нужно, за да ни унищожат? — попита той.

— Покривът е доста повреден. Едва ли ще издържи до утре. Ние с нищо не можем да ги спрем, защото нямаме такива оръдия.

— И да съборят покрива, те няма да могат да влязат през него.

— Но ще го пробият и ще започнат да хвърлят запалени главни. И тогава?

— Не помислих за това! Ще се наложи да изляза с „Летящата риба“ и да ги накарам да изсърбат попарата, която сами са си надробили. Няколко бомби ще свършат работа.

— За нещастие те вече познават силата на бомбите ти — каза Хаймер. — Щом те видят, веднага ще се изпокрият.

— Да, но в такъв случай няма да пускат в движение тази дяволска машина.

— Вярно, но ти не можеш постоянно да летиш над тях. Каза ми, че машината ти пие една особена течност, която е на привършване. А знаеш, че тук не можем да намерим такава.

Мартин поклати глава. Хаймер беше засегнал най-слабото му място. Трябаше да пести бензина, за да може да се завърне на Изгубения остров, когато му дойде времето.

Върху покрива падна нов камък. Стените закънтяха. Мартин стисна зъби.

— Един камък мина през покрива. Хаймер, трябва да действаме. „Летящата риба“ е единственото ни средство да ги нападнем. Остави ме да опитам с една-две бомби. Предполагам, че ще се изплашат.

— Възможно е, приятелю. Огнените топки сигурно ще ги изплашат. Но пак повтарям: докато е жив Одън, винаги ще съумее да събере привържениците си и да ги поведе на бой.

— Тогава това животно трябва да умре колкото може по-скоро! — извика Мартин.

— С удоволствие бих дал няколко години от живота си, ако можех да причиня смъртта му. Одън най-добре познава силата на

бомбите ти. Ще успееш ли да го улучиш?

— Едва ли — добави Мартин.

Последва мълчание, прекъсвано само от скърцането на отново задвижения катапулт.

Внезапно Мартин удари с юмрук дланта на лявата си ръка.

— Сетих се, Хаймер — извика той. — Честна дума! Мисля, че този път открих едно средство. Слушай...

Той описа плана си с няколко думи.

Очите на жреца светнаха от радост.

ПРИНУДИТЕЛНО КАЦАНЕ

Мартин тичаше към брега на езерото, където беше закотвена неговата амфибия. Краткият сън и Хаймеровото питие бяха възвърнали силите му.

Придружаваха го жрецът и двама души, натоварени с бомби. Докато Мартин беше в плен, Хаймер бе накарал работниците да изпълнят всички указания и сега в храма имаше доста голямо количество барут и бомби.

Слънцето залязваше, но все още бе горещо. Нямаше никакъв ветрец. Небето бе покрито с черни облаци. Времето не беше благоприятно за летене, но грамадните скали продължаваха да падат по покрива на храма и да приближават часа на отмъщението. Трябаше бързо да се действа, защото целият храм щеше да се срути върху главите им.

Друга опасност беспокоеше Мартин повече от първата — всеки момент някой голям камък можеше да падне върху „Летящата риба“ и да я направи на парчета. Затова реши да потегли незабавно.

Стигна до езерото и се качи на своята машина, а хората натовариха бомбите в една лодка. Част от запалителните средства светеха с жълтеникова светлина във вечерния здрач.

— От какво са направени тези бомби? — попита Мартин, като се наведе, за да ги сложи на мястото им.

— От злато — каза жрецът. — Бронзът ни свърши.

Мартин затаи дъх от изненада. Жрецът се обезпокои.

— Няма ли да свършат работа? — попита загрижено той.

— Разбира се, че ще свършат. Само че ми е странно, защото в моята родина златото е най-скъпоценният метал. Там за няколко унции злато може да се купи цял тон бронз.

— Ако се измъкнеш жив и здрав от това премеждие, ще ти дам злато колкото искаш — отговори Хаймер.

— Не се беспокой! Страхувам се само от това, че скоро ще излезе буря.

— Тази мисъл тревожи и мен. Побързай, приятелю — каза Хаймер.

Мартин подреди бомбите. После взе от ръцете на жреца един дълъг горящ фитил и го сложи в едно ъгълче.

— Хаймер — каза той, — искаш ли да дойдеш с мен? Помощта ти ще ми бъде необходима. Ти ще хвърляш бомбите, защото ако се появи буря, ще имам нужда и от двете си ръце за управлението на самолета-амфибия.

Очите на жреца заблестяха.

— Благодаря ти, Мартин. Това ще ми достави голямо удоволствие.

Той се качи в самолета-амфибия.

„Летящата риба“ забръмча и запори водите на езерото. Водното пространство не беше голямо и се изискваше голяма сръчност от страна на Мартин, за да излети, преди да стигне срещуположния бряг. След няколко секунди той вече кръжеше над храма.

Появата на самолета-амфибия уплаши бунтовниците. Мнозина побързаха да се скрият, а други, по-смели, го обсипаха със стрели, без да го засегнат, разбира се. Изведнъж чудовищният катапулт се разтресе и един грамаден камък профуча край „Летящата риба“.

— Какво безсрание! — възмутено извика Мартин, като се обърна към Хаймер. — Искат да тупна в ръцете им като зрял плод. Приближим ли се над оръдието им, пусни една бомба.

Хаймер кимна с глава.

Мартин знаеше, че трудно може да се улучи каквото и да е от тази височина. Затова не вярваше, че Хаймер може да засегне катапулта. Той се спусна на стотина метра от земята и жрецът хвърли две бомби.

Мартин не можеше да повярва на очите си: катапултът се разби, а земята се покри с трупове.

— Браво! — възторжено извика той. — Ще видят те!

Хаймер доволно се усмихваше.

— За известно време Одън няма да хвърля камъни — каза той на Мартин. — Но не забравяй, че това ще бъде само за кратко. Те ще докарат друга машина. Да не губим време. Карай към мястото, за което ми говори.

Мартин кимна и полетя над града.

Бурята приближаваше. Небето напомняше на англичанина първата вечер, прекарана в Лемурия. Грамадни черни облаци като планински вериги се кълбяха наоколо. Дори на височината, на която се намираха, въздухът беше горещ и тежък.

Като прелетяха над града, те стигнаха полето, където се издигаха просторните жилища на военачалниците. Всяко от тях беше построено сред голяма градина. Като всички лемурски къщи, те бяха направени от тъмночервени камъни. Но тази, която Хаймер посочи с пръст, беше по-широва и по-масивна от другите.

— Сигурен ли си, че вътре няма жени и деца? — попита Мартин.

— Да. Одън мрази жените и държи само мъже около себе си. Дори и на жена си не позволява да влиза в жилището му.

Докато говореше, той взе една от най-големите бомби. Наблизиха къщата и Мартин се спусна ниско над покрива. Хаймер запали фитила на бомбата и я хвърли.

Тя падна на два метра от къщата, и избухна. Мартин направи завой и се върна назад.

Този път Хаймер улучи. Бомбата падна точно в средата на покрива и когато димът се разпръсна, те видяха да зее една голяма дупка.

Пет-шест души изскочиха от къщата и се затичаха като зайци сред дърветата. Без да им обръща внимание, Мартин описа полуокръг и се върна над къщата. Третата бомба на Хаймер падна далеч от целта, но той не се отчая. Четвъртата засегна къщата. Петата и шестата отидоха напразно, но седмата падна точно в дупката, направена от втората бомба.

— Този път улучихме! — каза Мартин, като ликуваше. — Свърши се!

— Да — каза жрецът, без да се усмихне.

Над къщата започнаха да се вият пламъци.

— Сега ще разберем дали запаленото жилище ще накара Одън да дойде тук.

Самолетът-амфибия се издигна отново високо във въздуха.

— Ето го — каза Мартин след няколко минути. — Той идва с хората си.

Одън, напуснал поста си, тичаше с голяма бързина към запалената си къща. Лемурските воини са много привързани към

жилищата си. Единствената мисъл на Одън беше да спаси своята къща от пожара.

— Да тръгваме — промърмори Мартин със стиснати зъби.

— Ако довършим Одън, въстанието ще бъде потушено — каза Хаймер. — Карай, приятелю. Нека се отдалечим, за да не види клопката, която му готовим.

Мартин се отдалечи към вътрешността на острова. Той непрекъснато мислеше за Одън. До такава степен беше погълнат от мислите си, че съвсем забрави за бурята. Внезапно ослепителна светкавица проряза небето. Чу се глух гръм. След малко самолетът попадна в центъра на силно въздушно течение, което едва не преобърна „Летящата риба“.

Мартин зави бързо и застана с нос срещу вятъра. Вятърът се усилваше все повече и след няколко секунди прерасна в буря.

— Трябва да се връщаме! — извика той. — Няма да устоим!

Той превключи на най-голяма скорост и пое към храма. Но беше много късно. Силните мотори не бяха в състояние да се борят с мощния ураган. „Летящата риба“ се мяташе като сух лист и отстъпи пред разбеснелите се стихии. Мартин трябваше незабавно да кацне.

Пред тях се простираше градината на Одън. Ако успееше да кацне в нея, може би щеше да спаси самолета-амфибия. Само че трудно щеше да го измъкне след това оттам без повреда. Той се спускаше с огромна бързина сред бушуващия ураган. Силата на вятъра намаляваше с приближаването към земята. След малко грамадната машина се удари в почвата. Зловещият трясък разтревожи младия пилот, който помисли, че цялата долната част, пригодена за кацане във вода, е станала на парчета.

Нямаше време за отчаяние и объркане. Важното бе, че той и жрецът са здрави и читави. Сега трябваше да се осигури безопасността на апарата, преди вятърът да го унищожи.

За щастие въжета имаше в изобилие, а за още по-голямо щастие Хаймер беше силен за трима. След пет минути „Летящата риба“ беше здраво завързана.

Гъсти облаци покриха небето. Стана тъмно като в рог. От време на време проблясваха мълнии. Вятърът виеше неистово. Трещяха гръмотевици.

До този момент не беше капнала нито капка дъжд, но всеки момент можеше да завали.

Хаймер хвана Мартин за ръката и му каза нещо, но шумът на вятъра и гръмотевиците заглушиха всичко и Мартин не чу нито дума. Жрецът му сочеше горящата къща на Одън. Силният вятър раздухваше огъня. В градината беше светло като ден. Хората носеха вода от езерото в градината и гасяха пожара. Начело стоеше Одън. Златната му броня отразяваше червеникавата светлина на пламъците.

Мартин се досети много късно какво бе искал да му каже Хаймер. Одън се обърна и видя самолета-амфибия. Той извика силно и с високо вдигнат меч се спусна към двамата.

СРАЖЕНИЕТО НА ВЕЛИКАНИТЕ

Мартин нямаше никакво оръжие у себе си. Той се хвърли към самолета-амфибия, за да вземе някоя бомба, но се ужаси, когато видя, че фитилът е уgasнал.

Чу се силен тръсък. Той се обърна и видя, че Хаймер и Одън се сражават. Жрецът, извадил късия си бронзов меч, се защищаваше от свирепия нападател.

Боят изглеждаше неравен. Одън беше много по-едър от Хаймер. Ръката му беше два пъти по-дълга от ръката на жреца, мечът — също. Положението, в което се намираше Хаймер, изглеждаше отчаяно.

Англичанинът се притече на помощ. Той предпочиташе да се намеси в борбата с голи ръце, отколкото да остави да съсекат приятели му.

— Стой настрана! — викна Хаймер. — Отдръпни се, приятелю! Мислиш, че няма да успея да довърша това изчадие на ада ли?

Жрецът притежаваше голяма ловкост и смайващо самообладание. Одън се биеше като звяр. Хаймер показваше невъзмутимо хладнокръвие.

Бронзовите мечове се извиваха като огнени езици на червеникавата светлина на огъня. Страшните гръмотевици и беснеещата буря бяха достоен съпровод на двубоя на двамата великани. Одъновите привърженици се бяха струпали около тях, но не смееха да се намесят. Неподвижни, те следяха битката със затаен дъх.

Мечът на Одън се издигаше и се стоварваше като чук. Той се стремеше да източи Хаймер, но жрецът имаше здрава ръка и беше много ловък.

Лицето на Одън беше страшно. Очите му святкаха зловещо. От устата му излизаше пяна. Напълно беше загубил човешкия си облик.

Изведенъж той отскочи назад, вдигна меча над главата си и замахна с такава сила, че ако пред него стоеше кон, щеше да го разсече на две. Хаймер успя да се предпази. Въпреки това силният удар го

принуди да коленичи. Със страшен вик Одън вдигна меча си, за да нанесе смъртоносния удар.

Това, което последва, бе просто невероятно. Хаймер бързо се изправи и се подложи на удара, вместо да го избегне. Мечът се стовари отгоре му. Искри се разхвърчаха от шлема на жреца.

Той падна полумъртъв на земята.

В същия момент Одън със задавен вик залитна назад и като отсечено дърво се просна на тревата.

Настъпи гробна тишина. Чуваше се само прашенето на огъня, който погълщаше къщата на Одън.

Бунтовникът се опита да стане, но от тялото му бликаше кръв. Мартин видя, че мечът на Хаймер го беше пронизал точно над бронята. Със сподавен стон Одън падна отново и затвори очи завинаги.

След това небесата като че ли се разтвориха и се изля дъжд като из ведро.

Силна светкавица прониза мрака. Хаймер лежеше в една локва.

С голямо усилие Мартин го замъкна под близкото дърво. Той не знаеше защо върши всичко това, след като беше уверен, че храбрият старец не е вече между живите. Кой човешки череп би устоял на подобен удар?

Нова светкавица! На синкавата ѝ светлина Мартин видя, че очите на Хаймер са широко отворени.

Сърцето му спря да бие от изненада. С треперещи пръсти той започна да развързва кашките, които придържаха шлема на главата му.

Старецът дълбоко въздъхна.

— Хаймер — извика Мартин, — значи не си умрял?

— Умрял! — повтори жрецът, като се надигна и седна. — Нима си повярвал, че Одън може да ме убие?

— За миг повярвах — промърмори Мартин. — Не можеш да си представиш колко съм щастлив.

Жрецът хвана ръката на Мартин и силно я стисна.

— Къде е Одън? — запита той.

— Умря — отговори Мартин. — Тялото му лежи там, където го застигна твойт удар.

Хаймер се засмя. Мартин за първи път го чуваше да се смее така весело и много се учуди.

— Значи изпълнихме задачата, с която се бяхме нагърбили.
Царят е спасен...

Той пристъпи напред и видя трупа на Одън.

— Ето — каза той, като се наведе над мъртвото тяло, — това е краят на всичките ти интриги. Сигурно много тежко ти е било да паднеш от ръката на този, когото толкова мразеше! Наказанието ти е заслужено! Душите на убитите от теб зовяха за отмъщение. — После се обърна към Мартин и продължи: — Бурята премина. Трябва да се върнем в храма, за да потърсим помощ. Тялото на Одън трябва да се покаже на всичките му привърженици. Необходим е ковчег, за да го занесем в града.

— А „Летящата риба“? — попита Мартин.

— Не се притеснявай за нея. Никой няма да посмее да я пипне.
Да вървим.

Мартин беше свикнал да се подчинява на Хаймер. Дъждът продължаваше да вали, но бурята вече стихваше.

Жрецът поведе англичанина по един прям път. Наоколо цареше тъмнина. От време на време в далечината проблясваше мълния и глухо отекваше гръм. Най-после стигнаха до ниска вратичка, която водеше в градините на храма. Тук старецът почука по особен начин и вратата веднага бе отворена от един пазач, който много се зарадва и се поклони на Хаймер.

— Страхувахме се за теб, господарю — почтително каза той.

— Вече няма за какво да се беспокоите — важно произнесе Хаймер. — Одън е мъртъв.

Човекът извика от радост, падна на земята и прегърна коленете на жреца.

Хаймер го повдигна.

— Затвори вратата, Валкир, и предупреди другите. Бъди готов с една носилка и двайсет души. Ще отидем да приберем тялото на неприятеля.

Пазачът се отдалечи. Хаймер и Мартин влязоха в храма.

На входа те видяха Акон. Лицето му беше бледо и неспокойно. И той като пазача беше помислил, че те ще загинат.

Когато чу за смъртта на Одън, той не можеше да си намери място от радост и бързо отиде да съобщи новината на баща си.

Вестта се разпространи с мълниеносна бързина. В храма се разнесоха ликуващи възгласи. Мартин не вярваше на ушите си. До този момент той не беше чувал никой тук да се радва така силно.

Акон застана начело на хората, които трябваше да донесат тялото. След един час ковчегът бе внесен в храма.

През това време капналият за сън Мартин спеше дълбоко.

СТИХИЕН ПРИЛИВ

Мартин поправяше „Летящата риба“ в големия хангар на кея. Той се изправи, протегна се и погледна смълчания град.

Жрецът стоеше до него и превеждаше заповедите му на работниците.

— Не мога да повярвам! — учудено каза Мартин. — Не съм си представял, че толкова бързо ще свърши всичко.

Хаймер се усмихна.

— Въстаниците нямат заместник на Одън — поясни той. — Ако техният водач имаше син, нещата щяха да бъдат далеч по-сложни. Одън имаше някакви права, защото е роднина на царя. Сега недоволните ще си признаят грешката от страх да не им бъдат отнети земите и богатствата.

— Какво смятате да правите с тях?

— Ще ги накараме да възстановят всички причинени от тях щети и да възнаградят вдовиците на тези, които бяха убити в борбата. Това е всичко! А ти, сине мой, мислиш ли, че ще успеем да поправим летящата ти машина?

— Да, сигурен съм — каза Мартин. — Тези хора са сръчни като най-опитните работници в Англия. Достатъчно е само да им се дават указания.

— А когато твоята машина бъде готова, ще ни напуснеш ли?

— Трябва да се върна на Изгубения остров, а след това да отида в Англия, за да платя дълговете на баща си. Уверявам те, че ще се върна. Не мога да допусна, че...

Викът на един работник го прекъсна. Той се обърна бързо. Човекът сочеше морето.

Вълна, грамадна като стена, се приближаваше бавно към брега. Мартин видя как тя с глухо бучене прехвърля вълнолома.

— Стихиен прилив! — викна Мартин. — Хаймер, кажи им да затворят вратите на хангара. Бързо, бързо! Ако вълната стигне до тук, ще повреди „Летящата риба“.

Жрецът съзря опасността и даде нужните заповеди на работниците.

Шестима от тях скочиха към голямата двойна врата, за да я затворят. Другите я подпряха с тежки греди.

За щастие самолетът-амфибия не беше във водата. Той бе поставен върху едно скеле, защото повредите бяха главно в долната част.

Всички се скриха в постройката и втренчиха погледи в приближаващата вълна. Тя беше съвсем близко и със зловещ грохот връхлетя върху тях. Хангарт се разклати и изскърца под силния натиск на водната маса.

Мартин, който гледаше през едно малко прозорче на покрива, видя кипящата пяна и прехапа устни, като си представи потъването на „Летящата риба“.

Водата се отдръпна и стигна нормалното си равнище почти толкова бързо, колкото беше дошла.

— Слава на Бога, моят самолет-амфибия е здрав — каза Мартин.
— Често ли има такива стихийни приливи?

Жрецът изглеждаше силно разтревожен.

— Никога не съм виждал толкова силен прилив. По-старите хора разказват за такива вълни. Страхувам се, че е причинила големи опустошения по крайбрежието. Как го нарече?

— Стихиен прилив! Така наричаме тези вълни. Вероятно възникват при земетресение.

— Сигурно — каза Хаймер. — Къде, мислиш, е станало това земетресение?

Мартин внезапно пребледня. Вместо отговор той отвори вратата и бързо се изкачи на кея. Хаймер го гледаше учудено и видя как приятелят му се загледа в снежния връх на Изгубения остров.

Той се досети за причината за Мартиновото беспокойство и веднага отиде при него.

— Виж! — каза Мартин силно задъхан. — Ето от какво се страхувах — вулканът изригва!

ОТЧАЯН ОПИТ

Тъмен облак се стелеше над конуса на вулкана. Изгубеният остров беше толкова далеч, че високата планина приличаше на къртичина, а облакът се издигаше толкова бързо, че Мартин и Хаймер го виждаха с просто око. Приличаше на пушек, образуван при избухването на подводна мина.

— Искаш да кажеш, че водата е влязла в допир със стопената лава в кратера, за който ми беше говорил? — попита Хаймер.

— Точно от това се страхувам — отговори Мартин. — Професорът ме уверяваше, че в този случай морето ще се превърне на пара и че избухването ще превърне целия остров в пепел. Горкият професор е принуден да стои със скръстени ръце заедно с добрия Сципион и ранения лемур! Те са осъдени на смърт.

Лицето му изразяваше страшна мъка.

— Веднага след като поправя „Летящата риба“, ще се върна и ще се опитам да им помогна.

Хаймер го хвани за ръката.

— Млади безумецо, как можеш да си помислиш подобно нещо? Когато планините горят, дори и птиците не могат да летят сред огнения вихър, който се извива в небето. Послушай съвета ми и не тръгвай. Ние ще изпратим най-бързия си кораб с най-добрите гребци. И двамата ще се качим на него.

Мартин поклати глава.

— Корабът ще пътува няколко часа, а самолетът-амфибия ще бъде там за един час. Поязвай ми, Хаймер, това е единствената надежда за спасяването на приятелите ми. Не се опитвай да ме задържаш.

Жрецът мълчаливо погледна приятеля си. Разбра, че не е в състояние да го разубеди, и заповяда на работниците да побързат. Мартин грабна инструментите и сам се залови за работа.

Новината за заминаването на Мартин се разнесе из острова. Вечерта, когато „Летящата риба“ бе спусната във водата, грамадна

тълпа се беше струпала по широкия кей.

Нощта настъпи — мълчалива, мрачна и задушна, каквато Мартин не познаваше. В мрака сред морето се издигаше червеникав стълб, който напомняше разтопен метал. От време на време той като че ли се издигаше и издуваше: няколко мига след това екваше гръм като от гигантски топ.

На другия остров ставаха страшни неща. Тревогата на Мартин растеше.

Внезапно тълпата се раздвижи. Всички погледи се обърнаха към идващата откъм храма процесия: две редици факлоносци вървяха край широка, украсена със злато носилка, носена от двайсетина яки белолики мъже.

— Царят идва — каза Хаймер на Мартин. — Той пожела да се сбогува с теб и да те изпрати.

— Това е голяма чест за мен — каза англичанинът, като скочи на крака.

— Голяма чест, сине мой, чест, която се оказва само на хора с благороден произход.

Мартин се изкачи по стълбата на кея и видя как царят слиза от носилката. Тъй като все още се чувстваше слаб след продължителната болест, владетелят на Лемурия се опря на ръката на сина си и бавно закрачи.

Той наистина имаше царствен вид.

Светлината на факлите хвърляше червеникави отблъсъци върху снежнобелите коси и бялата, украсена с пурпур туника на владетеля.

Тълпата направи път. Всички мълчаха.

Царят пусна ръката на Акон и протегна ръце към Мартин.

— Аз дойдох, англичанино, да ти пожелая покровителството на боговете в опасното ти пътуване — тържествено произнесе той. — Бих искал да приемеш кораба, който Хаймер ти предлага, но няма да те разубеждавам. Помни едно — в тази страна, за която направи толкова много, ти и твоите близки винаги сте добре дошли.

Мартин коленичи и целуна ръката на стареца.

— Царю — каза той, — благодаря ви от мое име и от името на моите приятели. Ако се измъкна жив и здрав, надявам се след няколко часа да се върна заедно с тях. Признателен съм за добрината ви — вашата, тази на сина ви Акон, а също и на жреца Хаймер.

Акон се приближи.

— А златото, Мартин? Забрави ли, че ти трябва злато?
Приготвил съм го.

Мартин се усмихна.

— Акон, приятелю мой, златото ще почака. Сега не мога да го взема.

— Разбирам — замислено каза Акон. — Златото ще почака, докато се върнеш. Имам една молба към теб — вземи този малък подарък.

Той пъхна в ръката му малка кожена торбичка.

— Това са морски камъчета, които имам от майка си. Тя вярваше, че те носят щастие. Вземи ги, приятелю мой, и дано ти помогнат да се измъкнеш здрав и читав от това премеждие.

Мартин беше силно развълнуван.

— Благодаря ти, Акон — разчувстван каза той. — С удоволствие ще ги взема. Сбогом. Ако не се видим повече, бъди сигурен, че няма да те забравя, докато съм жив.

Акон стисна ръката на приятеля си. Мартин се поклони още веднъж на царя и се настани в самолета-амфибия.

— Сбогом, сине мой! — каза Хаймер с просълзени очи. — Сбогом! Нека твоят и моят бог те закрилят!

За последен път си стиснаха ръцете и Мартин запали мотора. Летящата машина се плъзна по огледалната повърхност.

В този миг тълпата се раздвижи и силни възгласи заглушиха шума на мотора.

Този поздрав продължаваше да кънти в ушите на Мартин, когато се издигна във въздуха и се загуби в тъмната беззвездна нощ.

Мартин предприе полет, с който не биха се наели и най-опитните летци.

ЕДНА УЖАСНА НОЩ

Гръмките възгласи постепенно затихнаха. Мартин отново остана сам. Самолетът-амфибия пореше горещия въздух в тъмната нощ, насочван от зловещата светлина на хоризонта. Не се усещаше никакъв ветрец. На седемстотин метра височина въздухът беше задушен и неподвижен както на морското равнище.

От време на време летателният апарат се поклащаше леко. Мартин знаеше, че тези въздушни течения са предизвикани от изригванията на големия кратер на Изгубения остров. Знаеше също, че с приближаването към мястото на изригването въздушните течения ще се засилват. Той не се беспокоеше от опасностите, които го очакваха. Мисълта, че приятелят му се намира в безизходно положение, го беше завладяла изцяло. Той си го представяше седнал в пещерата, очакващ помощ, която може би никога няма да дойде.

На Мартин му се струваше, че лети много бавно въпреки голямата скорост. Светлината на хоризонта, от която очите му не се откъсваха, с всяка минута се засилваше. „Летящата риба“ започна да се люлее още по-силно, като кораб в бурно море.

След половин час младият пилот можеше да различи отделните изригвания. Лавата изскачаше на гигантски огнени езици между облаците червеникав дим, които покриваха цялата повърхност на острова.

Над гъстия дим се издигаха двата еднакви върха. Пламъците осветяваха вечните им снегове.

Като видя това, Мартин се окуражи. Страшният взрив, за който му бе говорил професорът, още не беше настъпил. Може би пещерата не беше засегната. Сигурно тя бе пазена от езерото, което се простираше между нея и кратера.

Люлеенето ставаше все по-силно. Изригванията заглушаваха шума на моторите.

Въздухът беше изпълнен със серни изпарения. Мартин започна да се дави и да кашля. За да ги избегне, той зави на север и се

приближи към острова откъм запад.

Той излезе от облака дим и пред очите му се очерта островът. Гледката беше и величава, и страшна. Вулканът беше в стихията си. Лавата течеше през процепа като широка огнена река и се изсипваше в дълбокото езеро. При досега на разтопената лава с водата се издигаха грамадни облаци пара.

Силната светлина, която се издигаше от кратера и от огнената лава, осветяваше високите брегове на езерото.

Мартин се приближи и видя, че брегът откъм пещерата не беше засегнат. Това го поуспокои. Сега беше сигурен, че професорът и Сципион са живи.

Изригванията застъпиха. Той приближи протока, който свързваше езерото с морето, и въздушните течения започнаха да си играят с летателния апарат като със сух лист.

Беше безумие да кацне в клокочещото езеро. Но Мартин нямаше друг изход. Той беше дошъл тук, за да спаси приятелите си.

Едва стигна на половин миля от протока, и се разнесе силен трясък. „Летящата риба“ полетя надолу като камък.

Мартин направи последен опит — отвесно спускане. Самолетът-амфибия беше едва на петнайсетина метра от водата, когато той успя да овладее спускането, но не и да попречи на машината да забие нос във водата.

За щастие долната част издържа на удара. Като по чудо „Летящата риба“ се изправи и заплава.

След няколко опита Мартин се увери, че моторите работят, но не посмя да се издигне във въздуха. Плъзна се по водата и стигна високите стени, които образуваха тесния канал, водещ към езерото.

Шумът беше силен, избухванията — чести и силни. Водата кипеше. Тя беше покрита с мръсна пяна от пепел, в която плуваха труповете на безброй риби и други същества.

„Летящата риба“ мина през тази ужасна каша и навлезе в самото езеро. Горещ въздух облъхна лицето на Мартин. Той зави надясно и се насочи към малкото пристанище.

Над езерото бяха надвиснали облаци пара. Мартин бавно напредваше. Главата му бучеше. Ръцете му механично стискаха кормилото. Той случайно намери входа на пристанището.

Желязната врата беше отворена. Мартин се приближи до нея и веднага скочи на земята. Моторната лодка беше тук, но от професора нямаше и следа. Стълбата беше разрушена. Наоколо всичко беше покрито с камъни и прах. Личеше, че земетресението е било силно.

Той се покатери по срутените скали, стигна до първата зала и се затича, викайки професора.

Стигна до голямата зала, където обикновено прекарваше времето си старият учен. Тя се намираше в същото състояние, в което я беше видял последния път. Само стъклата на прозорците бяха изпочупени. Всичко беше потънало в прах.

— Професоре! — извика Мартин с всичка сила.

Внезапно завесите се повдигнаха и професор Диствън се появи. Той загледа приятеля си така, сякаш виждаше призрак. Лицето му беше бледо и отслабнало.

— Всичко е наред, професоре! — каза младежът, като се приближи. — Колко се страхувах за вас! Мислех, че сте загинал!

— Мило момче — каза той, като хвана ръката на приятеля си, — щастлив съм, че ви виждам отново. Вече мислех, че сте мъртъв.

За миг те забравиха смъртната опасност, която ги дебнеше.

— Как дойдохте тук? — продължи професорът. — Сигурно с „Летящата риба“?

— Да, с нея. Тя е на пристанището. Беше се повредила, но щом я поправих, веднага потеглих. Предполагах, че сте тръгнали с моторната лодка още при първите признания на приближаващата опасност.

— Това искахме да направим, Мартин, но не успяхме. Изригването започна със силно земетресение. Голям камък тежко нарани Тър — пленника. Сципион и аз се опитахме да го носим, но не беше по силите ни. Затова бяхме принудени да останем тук.

— Не трябва да се бавим повече. Изригванията стават все по-силни. Ако процепът се разшири, островът ще хвръкне във въздуха.

— Най-много се страхувам от това, но не можем да изоставим клетия Тър.

Мартин не знаеше какво да предприеме. Завесата се повдигна и Сципион влетя като бомба в помещението.

Като видя Мартин, той се закова на мястото си и зяпна от учудване. Младежът силно се разсмя.

— Е, Сципион, не се страхувай! Пред теб стои не призрак, а жив човек.

— Тогава аз много доволен. Аз пет пари не дава, ако всичко скочи! — безумно зарадван извика Сципион.

Професорът го прекъсна.

— Защо изостави Тър, Сципион?

Сципион подскочи.

— Добър Господ на мен прости. Той вече умрял масса.

— Умрял? — извика с болка професорът и излезе навън.

След минута той се върна и добави:

— Така му е било писано. Той не можеше да оздравее. Мартин, сега вече можем да стягаме багажа и да тръгваме.

— Да стягаме багажа? — извика младежът. — Боже Господи, но ние нямаме време! Сципион, има ли хранителни припаси в лодката?

— Да, масса Мартин, много за ядене, буре вода за пиене.

— Тогава да вървим! — каза Мартин, като хвана професора за ръка и го поведе към стълбата.

В този миг страшно изригване ги събори на земята. Преди да успеят да станат, голяма вълна с ужасен грохот се разби в стъпалата на кея, като заля всичко с гореща пяна.

— „Летящата риба“! — високо извика Мартин.

— Моторната лодка! — изхленчи Сципион.

И двете бяха погълнати от водата.

ПЛЕНИЦИ НА ВОДОРАСЛИТЕ

Няколко минути тримата мъже стояха втрещени. Те безмълвно гледаха черната разпенена вода в тунела. От време на време на повърхността се показваха трески, но от самолета-амфибия и моторната лодка нямаше и следа. Нещастието беше толкова неочаквано, че доведе всички до отчаяние. Пръв заговори професорът:

— Страхувам се, че това е краят.

Мартин поклати глава.

— Не — каза той, — не трябва да губим кураж. Лемурите ни изпратиха един кораб.

— Кораб? — смаяно повтори професорът.

— Да. Те вече са наши приятели. Ще ви разкажа по-късно как стана всичко. Тя тръгна преди мен. По пътя я задминах. Не вярвам да намери пътя в тъмнината, но предполагам, че утре сутринта ще бъде тук. Трябва да намерим удобно място, където да прекараме нощта. Щом съмне, галерата ще бъде тук.

— Аз не мисли остров дочака утре — жално въздъхна Сципион.

— Професор казва всичко направи бум като буре барут, кога тури кибрит.

— Не въздишай — сърдито го прекъсна Мартин. — Той още не е направил бум. Трябва да решим — тук ли ще останем, или ще потърсим убежище навън. Какво мислите, професоре?

— Навън ще бъдем в по-голяма безопасност — вяло каза професорът. — Изригване като последното ще стовари свода на пещерата право върху нас.

— Имате право, професоре — каза Мартин. — Мисля, че ще бъде най-добре да излезем по пътя към градината.

Мартин пръв изкачи стъпалата.

Електрическите лампи още горяха и осветяваха отломките, които покриваха пода на залата. Непрекъснато се ронеха малки камъчета. В това нямаше нищо чудно, защото стените и сводът непрекъснато се тресяха, а изригванията бяха непрекъснати.

Те преминаха прохода, който водеше към градината. Като стигнаха до вратата, бученето на вулкана стана оглушително.

Професорът отключи вратата. Те излязоха в тъмнината. През натежалия от прах и дим въздух едва се различаваше огнената бездна, която се намираше на две мили от тях. Нови трусове посрещнаха излизането им. Огромни пламъци лумнаха към небето.

— Планина хвърля големи камъни — уплашено каза Сципион.

— Сципион е прав! — произнесе професорът. — По-добре ще бъде да се скрием в тунела.

Те се върнаха и се настаниха на голата скала в прохода. Мартин погледна часовника си. Оставаха още седем часа до сутринта. Трябващо да чакат.

Опитаха се да си приказват, но задушливите газове пареха гърлата и пресушаваха устата им. От време на време гълтваха по малко топла вода. Никой дори не помисляше за ядене.

Призори жълтеникава светлина прониза пъкления мрак. Мартин побутна професора.

— Време е да тръгваме — тихо каза той.

Дистън с мъка се изправи. Нощните произшествия го бяха източили. Мартин го хвана и му помогна да тръгне.

Тримата мъже се придвижваха с мъка по дебелия пласт прах.

Островът изцяло се беше променил. Не се виждаше нито стръкче трева. На места прахът стигаше до колене. Земята бе покрита с големи черни, обгорели скали. По-страшни обаче бяха пукнатините, които прорязваха земята във всички посоки. Някои бяха широки не по-малко от два метра.

Трябващо на всяка крачка да се опипва почвата с тояга, защото някои цепнатини бяха пълни с прах и човек можеше да пропадне в тях.

Професорът вдигна очи и тъжно погледна склона на долината. Там стърчаха само няколко голи дървета.

— Бедната ми градина! — въздъхна той.

Сърцето на Мартин се късаше от жалост. Дългогодишният труд на стареца беше унищожен за няколко часа.

— Морето — каза Мартин, като посочи с ръка.

Той искаше да отклони мислите на професора от факта, че този така красив някога остров бе превърнат в пустиня. До където стигаше

погледът, морето беше посивяло от пепел. Черни облаци бяха надвиснали над него.

— Скоро ще съмне — продължи Мартин, като се опитваше да ободри стареца. — Задуха слаб ветрец, корабът скоро ще се покаже.

— Да отидем на онзи нос, там долу — предложи професорът. — От него ще виждаме по-навътре в морето, а и ще се отдалечим малко от кратера.

Мартин се съгласи и те завиха вляво. Вървяха около час. Професорът капна от умора и седна до една скала срещу морето. Мартин му даде глътка вода.

Въздухът като че ли започна да се освежава. От северозапад задуха вятър. Изригванията намаляха и трусовете се разредиха.

Сципион се покатери на една височина и огледа морето.

— Аз види кораб, масса! Аз го види! — извика той.

Мартин веднага отиде при него. Наистина корабът беше на около шест-седем мили от острова.

— Те какво прави, масса Мартин? — намръщено попита Сципион. — Те сигурно няма да дойде тук.

— Имаш право, Сципион — бавно каза Мартин. — Нищо не разбирам. Завиха на север.

Той извади бинокъла си и се вгледа в кораба. Сега го различаваше съвсем ясно. Греблата се движеха бавно.

— Виждам причината, Сципион — тъжно каза той. — Той няма да дойде тук.

— Защо не може дойде? — попита негърът.

— Водораслите му пречат. От стихийния прилив са се приближили до острова и го обграждат от всички страни. Това е непреодолимо препятствие!

Черното лице на Сципион посивя. Големите му очи загледаха уплашено.

— Тогава, масса, ние трябва останем тук?

— Така изглежда — съкрушен отвърна Мартин.

— Ти кажеш на професор, не аз — заяви Сципион.

Без да отговори, Мартин слезе от скалата. Професорът спеше. Лицето му бе покрито с дълбоки бръчки. Защо да отлага лошата новина? Не беше ли по-добре веднага да му каже? Мартин го събуди и му разказа всичко.

Професорът изпадна в униние, но след малко отново възвърна невъзмутимия си вид.

— Бедно дете! — промълви той.

— Не се притеснявайте за мен — каза Мартин. — Аз мисля само за вас!

Професорът поклати глава.

— Няма значение какво ще стане с мен, Мартин! Аз съм живял достатъчно. Жалко е за вас. Обаче няма да се откажем от борбата. Трусовете май престанаха. Пещерите навярно не са срутени, в тях има храна. Да се върнем. Там ще обмислим всичко.

— Забравяте нещо съществено, професоре. Храна има, но вода няма. Изворът е пресъхнал, а други извори на този остров не съществуват. Ако не напуснем острова, положението ни е безнадеждно.

ТОЧНО НАВРЕМЕ!

Изминаха няколко часа. Въздухът ставаше все по-чист и вулканът постепенно затихваше. На дневна светлина островът изглеждаше пуст и зловещ.

Мартин и Сципион заведоха професора в пещерата, а след това отидоха да разгледат потока. Стигнаха до пресъхналия извор. Оттам се виждаше морето, но от кораба нямаше и следа.

Измъчващо ги силна жажда. Те пазеха водата, която имаха, за професора. Ако не завалеше, а те не се надяваха на дъжд, ги очакваше мъчителна смърт.

На връщане Сципион съвсем се натъжи.

— Мен мъчно не за Сципион, massa Мартин, на мен мъчно за професора. Аз винаги добре готови на него. Аз вече не може прави добро ядене без вода.

— Бъди смел, приятелю — отвърна Мартин. — Лемурите ще се опитват да преминат през водораслите. Жрецът е умен човек и няма да ни остави да загинем.

— Тогава аз трябва стои на пост — каза негърът.

— Това е добра идея, Сципион. Отиди да наблюдаваш. Аз ще поговоря с професора и ще дойда да те сменя.

Мартин се върна в пещерата, където намери професора.

— Опитвам се да направя апарат за дестилиране на морска вода — със слаб глас каза Диствън. — Лошото е, че няма витлообразна медна тръба. Почти всичките ми инструменти са затрупани.

— Аз ще ви помогна — каза Мартин с пресипнал глас.

Гърлото му беше пресъхнало. Едва говореше. Чувстваше се отпаднал, но мобилизираше цялата си воля, за да издържи. Двамата заработиха с последни сили.

— Безполезно е — тъжно каза професорът и се изправи. — Не можем да направим нищо. Страхувам се, че краят ни наближава.

Пред очите му причерня и той залитна. Мартин едва успя да го задържи.

— Наистина това е краят — горчиво промълви Мартин, като положи професора на земята. — Да можех поне да изплатя дълговете на баща си, а после да става каквото ще. Това е истинско проклятие на съдбата! Само като си помисля колко злато ме чака на другия остров!

Крайно изтощен, той падна до безчувствения професор.

— Професор! Професор! Масса Мартин! — извика Сципион и се втурна запъхтян при тях.

— Какво има? — попита Мартин, като се приповдигна.

— Подводница върнала — извика Сципион.

Мартин го погледна смяяно.

— Да не си се побъркал? — каза той.

— Аз не побъркал. Аз с ума си. Аз казва само истина. Там в пристанище има подводница. Аз види капитан Кригер, както види теб.

— Но тя отдавна е потънала! — отвърна Мартин.

— Аз не знае, масса. Сега подводница там. Ти дойдеш веднага!

Любопитството възвърна силите на Мартин. Той грабна една лампа и изскочи навън, като се олюяваше на всяка крачка. Наистина от черната замърсена вода се подаваше дългата и тясна куверта на подводница. Люкът беше отворен. Оттам излезе широкоплещест и нисък човек и Мартин разбра, че това действително е старият приятел на професора — датският капитан Кригер.

Мартин не вярваше на очите си. Черни кръгове заиграха пред погледа му. Коленете му се подгънаха, силите го напуснаха и той безшумно се строполи на земята.

* * *

— Това е чудо! Кригер, това сън ли е?

Този глас, който стигна до ушите на Мартин, беше на професора. Младият мъж бавно отвори очи, огледа се и видя, че се намира в каюта. Срещу него на удобен диван лежеше професорът. Между тях в кресло седеше капитан Кригер. Кабината беше осветена с електричество и по глухото равномерно бръмчене на моторите Мартин разбра, че пътуват.

— Това е дълга история, Диствън — казваше Кригер. — Не се учудвам, че сте си помислил най-лошото. Спасихме се по някаква

случайност. Пристигнахме след много премеждия в Копенхаген. Разбрах, че родината ми е запазила неутралитет, отидох в Англия и постъпих като доброволец в армията.

— Защо не се върна след сключването на примирietо? — попита професорът.

— Бях болен. По време на полет една бомба падна близо до мен. Сътресението беше силно и получих амнезия. Боледувах няколко месеца. Едва през март паметта ми се възвърна. Тогава се помъчих да вляза във връзка с вас, но вашата дължина на вълните ми беше неизвестна. Върнах се в Дания и видях, че „Сага“ е в много лошо състояние. Не можех да я поправя, защото нямах пари. По-късно намерих, но ремонтът продължи няколко месеца. Все пак „Сага“ и сега не е в добро състояние. Преминаването под водораслите беше много трудно!

— Но сте минали! — каза професорът. — Дойдохте точно навреме. Нямаше да издържим дори още едно денонощие. Нямахме капка вода.

— Радвам се, че съм пристигнал навреме — каза Кригер. — Но ми се струва, че Мартин Крузо е направил за вас всичко, което е било по силите му.

— Той е чудесен човек — разпалено каза професорът. — Подобър и по-верен приятел не съм имал досега. Обичам го като свой син.

В този момент Мартин се извърна и каза:

— Добър ден, професоре!

Професор Диствън седна на дивана.

— Мило дете, как се чувствате?

— Великолепно — отговори Мартин. — Съжалявам, че припаднах!

— Хм! — промърмори Кригер. — Друг на вашата възраст би припаднал далеч по-рано, още като види опасността. Много ми е приятно да се запозная с вас, господин Крузо, и да ви благодаря за всичко, което сте направил за стария ми приятел.

— Всъщност истината е съвсем друга — каза Мартин, като се изчерви. — Професорът беше много добър към мен.

— Да оставим комплиментите и да помислим за бъдещето. Възнамерявам да отидем в Новия свят. Американският бряг е по-

близко от английския. Разнебитената „Сага“ ще може да стигне до там.

Мартин подскочи от радост, но веднага добави:

— Първо трябва да отидем в Лемурия.

Капитанът го погледна изненадано.

— Това е невъзможно. Ние сме под водораслите и нямаме много гориво, нито необходимия кислород, за да отидем там.

— А златото ми? — каза Мартин.

— Какво злато?

— Жрецът Хаймер и Акон ми обещаха злато колкото искам! — изстена младежът. — Вие нищо ли не сте му казал, професоре?

— Аз ли? — отвърна Диствън. — Но аз нищо не знам!

— Да, забравих — промърмори Мартин. — След смъртта на Одън и след края на бунта принцът и Хаймер ми предложиха злато. Професоре, вие знаете за какво ми е необходимо.

— Да, за да платите на онези бедни преселници, които съдружникът на баща ви изиграл в аферата със земите в Бо Сабл, Флорида.

Капитан Кригер тъжно погледна Мартин.

— Жалко, че не знаех това! Гледах да не приближавам до Лемурия, защото мислех, че жителите ѝ са наши врагове. Вече е много късно, доста сме се отдалечили.

Мартин не произнесе нито дума, но по лицето му се изписа разочарование. Той вярваше, че с това злато ще може да възстанови доброто име на баща си. Освен това след апокалипсиса на Изгубения остров професорът не притежаваше никакви пари и бе осъден на пълна бедност.

— Не бихме ли могли да се върнем? — попита Диствън.

— Невъзможно е, професоре. Ние имаме толкова бензин, колкото да стигнем до най-близкото пристанище.

— Кое е то?

— Кей Уест, най-южното пристанище във Флорида. Нямаме избор, приятелю. Това е най-близкото място, където ще можем да се снабдим с всичко необходимо.

— Какво ще правим след това? — запита професорът.

— Ще продадем старата подводница и ще се помъчим да се върнем в Европа. Мисля, че това е единственото нещо, което можем да направим.

— Нека не се отчайваме, Кригер. Положението ни наистина не е розово, но най-важното е, че спасихме кожите си. Бог е добър, все ще намерим начин да се устроим!

НАПАДЕНИЕТО НА ОЩТЕНИТЕ

Подводницата „Сага“ изплува на повърхността.

Небето беше безоблачно и ясно. Мартин отиде в предната част и замислено се загледа в ярко боядисаните къщи по ниския бряг.

— Това е Кей Уест! — каза той. — Ето, видяха ни. Сигурно ни мислят за подводница от тяхната флота.

— Сигурно. Не е зле да издигнем британското знаме — отвърна капитан Кригер.

— Не забравяйте, капитане, че изобщо не трябва да говорим за нашия остров!

— Излишно е да ми напомняте, Мартин. Корабният ми дневник доказва, че съм тръгнал от Копенхаген. Няма да имаме никакви неприятности.

— Какво ще правим, като стигнем?

— Ще се опитаме да намерим пари, Мартин. В Лемурия можем да се върнем само с подводница. Единствената надежда е да съберем достатъчно пари, за да ремонтираме старата „Сага“. След това ще отидем да вземем златото, което ви е обещал Хаймер.

След един час те бяха в пристанището. Пристанищните комисари бяха вежливи и ги освободиха от карантина. Професорът не се чувстваше добре. Мартин го заведе в хотел „Магнолия“.

Той записа в книгата за регистрация името на професора и своето, след което тръгна да търси лекар, който да прегледа приятеля му.

Когато влизаше в хотела, придружавайки лекаря, един американец се приближи и го попита:

— Вие ли сте господин Крузо?

— Да — учудено отговори Мартин.

— Казвам се Лад. Репортер съм на вестник „Аргус“ в Кей Уест. Бих искал да ви кажа няколко думи.

— Сега ще сляза. Трябва да заведа доктора на първия етаж.

Лад кимна с глава и каза:

— Ще ви почакам тук.

Мартин остави лекаря при Дистън и слезе.

— Кажете, моля — попита Лад, като го отведе в един ъгъл, — не сте ли случайно роднина на господин Крузо от компанията „Крузо — Уилърд“?

Мартин потрепери. И през ум не му бе минавало, че хората веднага ще свържат името му с аферата „Бо Сабл“. Той не знаеше колко опитни и находчиви са американските репортери.

— Аз съм син на господин Крузо — спокойно каза той.

Репортерът тихо подсвирна.

— Гледай ти каква смелост! Как посмяхте да дойдете във Флорида?

— Позволете ми да ви кажа, господине, че баща ми е абсолютно невинен — твърдо продължи Мартин. — Той изобщо не е знаел за това мярсно мошеничество. Цялата афера е била забъркана от съдружника му Уилърд, който е обрал парите и е стоварил цялата вина върху баща ми.

— Разполагате ли с доказателства за това? — попита Лад, като сви рамене.

— Не, но ви уверявам, че в най-скоро време ще ги имам. Затова дойдох тук.

— Трудно ще ги намерите — с насмешка каза Лад. — Чуйте ме добре. Вие сте англичанин. Аз обичам англичаните. Възможно е да говорите истината. Но слушайте: съберете си багажа и напуснете колкото може по-бързо този щат. Тук живеят около триста семейства, които са изгубили последните си спестявания в аферата „Бо Сабл“. Ако тези хора чуят името ви, веднага ще грабнат пистолетите си и ще ви направят на решето.

Мартин потрепери, но не от страх. Завладя го мисълта, че триста семейства — повече от хиляда души — бяха разорени в тази страшна афера и всички смятаха баща му за виновен.

— Това е ужасно! — каза той. — Но ако познавахте баща ми, едва ли щяхте да се усъмните в неговата невинност.

— Приятно ми е да видя един син, който защищава баща си толкова ревностно. Кажете, вярно ли е, че сте отстъпил цялото си имущество на преселниците?

— Разбира се! — възбудено отвърна Мартин. — Ако има още необезщетени хора, ще им върна всичко до последния цент.

Лад с любопитство погледна събеседника си.

— Ще ви бъдат нужни много пари!

— Ще ги намеря! Бих могъл да ги имам след един месец, ако...

Не! Не мога да ви кажа как. Но ще върна парите на ощетените и след това ще си уредя сметките с Мортън Уилърд.

— Първо ще трябва да го откриете! Но вие сте умен човек и това ми харесва. Ако мога да ви помогна с нещо, ето името ми. Обадете ми се по телефона в редакцията на „Аргус“. Все пак ако бях на ваше място, не бих останал нито минута повече в този щат. Той не е сигурно място за всеки член на семейство Крузо.

Репортерът кимна с глава и се отдалечи. В този момент слезе докторът. Двамата влязоха в салона и Мартин го попита за състоянието на професора.

— Той е много изтощен, но не е болен. Отдавна са минали годините, когато е можел да се разхожда с подводница. Засега трябва да лежи, да не се вълнува и да се храни добре. При него постоянно трябва да има човек. Да ви изпратя ли болногледачка?

— Не се беспокойте. Той си има прислужник.

— Мисля, че няма да има нужда да идвам.

Мартин му благодари и заплати визитата. После се върна на подводницата, за да потърси Сципион. По пътя му се стори, че много минувачи с любопитство се вглеждат в него. Това го притесняваше.

Капитан Кригер пристигна едновременно с него. Той изглеждаше уморен и обезкуражен.

— Не получих нито долар, Мартин — каза той. — Разчитах на един богат фабрикант на пури, когото познавам. Сега е в Ню Йорк и ще се върне не по-рано от месец. Исках да му дам „Сага“ под наем, но сега, когато войната свърши, никой не се нуждае от тази подводница. А вие защо сте толкова омърлушен? Какво има?

Мартин му разказа всичко.

— Трябваше да се запишете под друго име — загрижено каза Кригер. — Това ще утежни положението ни. Този репортер ще се възползва от случая и ще напише някой сензационен материал. Целият град ще разбере, че сте тук, и ще имаме много неприятности. Според

мен най-добре ще направите да заведете Сципион в хотела и да се върнете за вечеря тук. Ще си поговорим двамата.

Мартин заведе Сципион в „Магнолия“. Боси негърчета продаваха вечерни вестници, които хората направо разграбваха.

— Много съжалявам, господин Крузо — каза собственикът на „Магнолия“, — но съм принуден да ви помоля да напуснете хотела ми. Всички знаят кой сте и ако останете тук, ще ни навлечете много неприятности.

— Добре, веднага ще си отида — каза пребледнял Мартин. — Ще ви помоля само за едно: погрижете се за професор Диствън. Той не е роднина на баща ми.

Собственикът го увери, че ще изпълни молбата му. Мартин каза няколко думи на Сципион и тръгна към кея.

Вече всички знаеха кой е той. Хората го сочеха с пръст.

— Той е! — извика един човек. — Това е синът на крадеца!

Мартин забеляза, че няколко души вървят след него, но не искаше да бяга от тях. Та нали ако избяга, това значеше да се признае за виновен.

— Нима можете да търпите такова нещо? — чу се прегракнал глас. — Ще оставите ли сина на крадеца да се разхожда в този град като у дома си? Хванете го! Хвърлете го във водата!

Разнесоха се викове и бързи стъпки. Мартин започна да тича, но вече беше късно.

Група мъже, предвождани от едър черноок кубинец, го заобиколиха.

Това лице се стори познато на Мартин, но той нямаше време да размишлява. Заплашваше го сериозна опасност. Младежът скочи встрани, опря се на стената на един склад и се обърна към нападателите си. Нямаше никакво оръжие. Трябваше да разчита само на юмруките си.

Един мулат с обръсната глава и набраздено от белези лице се спусна към него. Мартин го удари с юмрук в долната челюст и той отскочи назад, като бълсна съседа си. Двамата паднаха на земята. При втория удар Мартин повали и следващия нападател. Друг го нападна отстрани и му подложи крак. Мартин изгуби равновесие и падна. Всички се струпаха върху него.

МОРТЪН УИЛЪРД ИЗЛИЗА НА СЦЕНАТА

В момента, в който Мартин падна, се чу пронизително изсвирване. Той се опитваше да се измъкне от хватката на две здрави ръце, които се мъчеха да го стиснат за гърлото.

Нападателите си пречеха и се бълскаха един друг.

— Станете, идиоти! — гърмеше гласът на кубинеца. — Махнете се! Оставете го на мен!

Полупробит, Мартин видя над себе си заплашителния силует на силния мъж, видя как блесна ножа му и разбра, че го очаква смърт. С последни сили младежът придърпа един от нападателите си и се прикри зад него.

Кубинецът яростно изрева и се хвърли към англичанина.

— Бягайте! — викна един от нападателите и изсвири.

Всички се пръснаха с изключение на човека, когото Мартин държеше здраво, и на едрия кубинец, който се мъчеше да освободи приятеля си.

— Вие ли сте, Мартин? — извика един неспокоеен глас.

Кубинецът се надигна и поиска да избяга, но Мартин го хвана за крака и той падна по очи на земята.

Над Мартин се надвесиха капитан Кригер и още трима мъже.

— Ето го! — задъхано викаше Мартин. — Дръжте го здраво! Не го оставяйте да избяга! Той наси ска другите срещу мен.

— Пуснете ме! — крещеше кубинецът. — Вие не сте полицаи и нямате право да ме задържате.

— Въпреки това ще се наложи да те задържим — каза Лад. — Капитане, вържете му ръцете!

— Не сте ли ранен, Мартин? — разтревожено попита капитанът.

— Не, това са само драскотини. Този негодник щеше да ме намушка с ножа си, ако не бяхте дошли навреме. Но как ме намерихте?

— Благодарение на господин Лад. Той вървял след вас и когато видял, че ви нападат, дойде да ме извика.

— Благодаря! Много съм ви признателен! — пламенно извика Мартин.

— Няма за какво! — отвърна репортерът, като се засмя. — От това ще излезе такъв материал, че вестникът щедро ще ми заплати труда. Господин Крузо, този кубинец не е от ощетените акционери. Те бяха бели. Кой е той?

— Не знам, но гласът му ми е познат. Трябва да го разгледам внимателно. Но... но... — Младежът изведнъж започна да заеква: — Това е Мортън Уилърд!

— Съдружникът на покойния ви баща? — попита Лад.

— Да, само че е начернил лицето си. Но бих го познал сред хиляди други. Мошенико — извика той, като се обърна към Уилърд, — значи след като се отърва от баща ми, поиска да убиеш и мен, за да избегнеш отмъщението ми, така ли?

— Лъжете се — каза Уилърд, като се озвърташе. — Това не стана по моя вина. Нямам пръст в тази работа. Пуснете ме!

— Ще си помислим — обади се Лад. — Господин Крузо, струва ми се, че историята става интересна. Какво мислите да правите? Естествено можете да предадете Уилърд на полицията и да заведете дело за побой, но не ви съветвам.

— Какво бихте направил на мое място? — попита Мартин.

— Заведете го в подводницата. Той сигурно ще проговори.

— Не искам! Нямате право! Не искам! — крещеше Уилърд.

Капитан Кригер се усмихна.

— Прав сте, господин Лад! „Сага“ е по-сигурна от всеки затвор. Отведете го, момчета!

Въпреки съпротивата на Уилърд моряците го грабнаха и след две минути го положиха на сигурно място — в складовото помещение на подводницата.

След като се увери, че Уилърд е вързан здраво, Лад каза на приятелите си:

— Лека нощ, господа! Тази вечер свършихме добра работа. Ще се опитам да намеря доказателства срещу този негодник и утре сутринта ще дойда при вас.

— Чакайте! Аз мога да ви съобщя интересни неща — извика „кубинецът“. — Ако ме предадете на правосъдието, нищо няма да

кажа. Ще говоря само ако ми обещаете да не завеждате дело срещу мен.

— Откъде ще разбере господин Крузо, че това, което ще му кажете, си заслужава дотолкова, че да не ви предаде на съдебните органи? — попита Лад.

Почерненото лице на Уилърд се гърчеше конвулсивно. Той явно бе страхливец, но все пак продължи да упорства:

— То заслужава вниманието му! Много е важно. Става дума за баща ви, господин Крузо!

— Баща ми е мъртъв.

— Откъде знаете, че е мъртъв?

Мартин изтръпна.

— Вие сам ми телеграфирахте!

Уилърд замълча. Върху тънките му устни играеше злобна усмивка.

— Но ако ви кажа, че не е мъртъв?

Мартин втренчено го гледаше. Тази догадка беше толкова неочеквана, че той не можа да произнесе нито дума.

— Вие искате да кажете, че господин Крузо е жив? — попита Лад.

— Казах „може би“ и нищо повече няма да изкопчите от мен, преди да ми дадете честна дума, че няма да ме предадете в ръцете на правосъдието!

— Обещайте му всичко, каквото поиска, за да говори — простена Мартин. — Ще му дам всичко, което имам, само да ме увери, че баща ми е жив и здрав.

— Помислете! — каза Лад. — Не забравяйте, че ако този крадец се изпълзне от ръцете на правосъдието, има опасност да бъде арестуван баща ви, ако случайно е жив. Преценете трезво нещата. За нас няма съмнение, че Уилърд е виновен за цялата афера, но обществото няма да бъде на същото мнение.

— Не, не — упорстваше Мартин, — всичко бих дал, за да намеря баща си.

Лад сви рамене.

— Както искате, господин Крузо. Това е ваша работа. И в двата случая ще направя чудесен материал за вестника си.

Той се обърна към Уилърд и добави:

— От моя страна не ви заплашва никаква опасност. Мнението ми за вас остава същото: вие сте истински мошеник. Сега говорете — жив ли е господин Крузо? И ако е жив, къде се намира?

— Жив е — каза Уильрд. — Но трябва сам да ви покажа къде се намира.

Лицето на Мартин светна от радост.

— Жив! Баща ми е жив! Аз ще го видя! — извика той с пресипнал глас.

— Веднага ни заведете там — намеси се Кригер — и ако лъжете, няма да бъдете предаден на правосъдието, както заслужавате, обаче аз ще ви ударя такъв пердах, че ще го помните цял живот.

Тази безмилостна закана на капитана хвърли в ужас страховития престъпник.

— Ще ви заведа — каза той. — Обещайте ми, че когато отидем там, ще ме пуснете на свобода.

— Добре — отвърна Мартин. — Утре сутринта ще тръгнем.

СРЕД БЛАТАТА НА ФЛОРИДА

Четирима души гребяха срещу течението на реката. По бреговете се издигаха високи растения. Във въздуха летяха бели фламинго, а от време на време във водата скачаха големи риби.

— Ужасна горещина! — изпъшка Лад.

Той пусна за малко греблата, изтри челото си с кърпа и запали цигара.

Мартин погледна седналия на кърмата Уилърд и попита:

— Колко път ни остава?

— Ето го острова — каза Уилърд, като посочи една палма.

Лад хвърли цигарата и отново започна да гребе.

Той постави ръка над очите си и внимателно разгледа брега на острова.

— Слушайте, Крузо — каза той, — виждам група червенокожи. Сред тях няма нито един бял.

На остров Манати имаше около двайсетина души, които се наредиха покрай лодката и започнаха да просят тютюн.

Вождът им, нечистопътен червенокож с дълга коса, наречен Тигровата опашка, се опита да се пазари.

— Какво ще ми дадеш, ако ти доведа белия човек? — попита той.

— Ако не ни заведеш веднага при него, ще те смажа от бой — каза Лад заплашително, като насочи пистолета си към него.

— Добре, последвайте ме — каза Тигровата опашка и тръгна по тясна пътечка. Земята беше блатиста и от нея се разнасяше неприятна миризма. Те стигнаха до една полянка, на която се издигаше малка къща. Около нея имаше няколко колиби, в които живееха индианци. Тигровата опашка спря пред първата колиба.

— Белият човек живее тук! — процеди през зъби той.

Мартин се спусна към нея и повдигна кожата, която бе спусната пред входа.

Един дрипав човек с побеляла коса седеше върху стар сандък. Като видя Мартин, той стана и се втренчи в лицето му.

— Ти ли си, Мартин? — каза той.

— Татко! — извика Мартин, като хвана ръцете на баща си. — О, татко! Какво са направили с теб?

Господин Крузо се овладя.

— О, аз знаех, че ще ме намериш!

— Този мръсник Уилърд ми телеграфира, че си умрял!

— Така и предполагах! И все пак нещо ми подсказваше, че ще тръгнеш да ме търсиш. Само тази надежда ме крепеше. Къде е Уилърд?

— Пред колибата, с капитан Кригер и Лад. Всъщност ти не ги познаваш. Да се махаме от това проклето място. После всичко ще ти разкажа.

Мартин хвана баща си подръка и го изведе навън.

— Татко — радостно каза той, — това е капитан Кригер! А това е приятелят ми Лад.

Видът на господин Крузо направи мъчително впечатление на двамата мъже. Страданията, изживени от бащата на Мартин през последните шест месеца, го бяха обезобразили.

Мартин трепереше от гняв.

— Това е твоето дело, мошенико! — яростно изкреша той на Уилърд.

— Обещахме да не го предаваме в ръцете на полицията, Мартин — напомни Лад. — Сега спокойно можем да го оставим тук, където е искал да погуби баща ти. Дръжте го! Хванете го! — внезапно извика той.

Уилърд бе побягнал и за секунди се скри в храсталаци. Лад веднага хукна след него, но го изгуби от погледа си.

— Хванете го! — продължаваше да крещи репортерът.

— Ако се докопа до лодката, ще избяга! — извика капитан Кригер.

В този миг се разнесе болезнен вик. Нещо тежко се строполи на земята.

Лад и Мартин се спуснаха по посока на вика и едва не се препънаха в тялото на Уилърд, който се гърчеше от болка.

— Ухапа ме кортал! — изстена той.

ИЗПОВЕДТА

Колкото и да ненавиждате един човек, ще забравите омразата си, ако той е ухапан от змия.

Мартин се наведе над нещастника.

— Къде те ухапа? — попита той.

— По десния крак, малко над глезена.

Младият мъж вдигна крачола, съмъкна чорапа и видя две червени точки, отдалечени на половин пръст една от друга. Те се бяха възпалили и мястото около тях започваше да отича.

Мартин взе кърпа, превърза крака над раничката и с помощта на клечка стегна здраво превързката.

— За щастие имам спринцовка и перманганат. Ще направя каквото е необходимо — каза Лад.

Като напълни спринцовката, той заби дълбоко иглата в прасеца и направи инжекцията. Пренесоха Уилърд в една колиба. Той беше вцепенен.

— Какво нещо е уплахата! — каза Лад. — Този човек е голям страхливец. Познавам десетина души, които умряха от страх. Изглежда, че и с него ще стане същото.

Изминаха два часа. След като вечеряха, Лад отиде при болния.

— Чувства се добре — заяви той, като се върна. — В пълно съзнание е. Иска да ви каже нещо. Призна много работи, които оневиняват баща ви. Записах изповедта му. Няма да е лошо да сложи подписа си под нея в присъствието на капитан Кригер.

— Ако възстанови доброто име на баща ми, ще му простя всичко — обяви Мартин.

— Аз също — добави господин Крузо. — Съжалявам този нещастник. Очаква го ужасна смърт. Господин Кригер, бихте ли присъствал на изповедта му?

* * *

Изправен на кувертата на „Сага“, Мартин ловеше кефали. Някой се приближаваше към него. Младежът се обрна и широко отвори очи.

— Не можах да те позная, татко!

Грижливо избръснат, добре подстриган и облечен в бял костюм, господин Крузо съвсем не приличаше на онзи грохнал старец, когото намериха на острова.

— Чувствам се превъзходно — с усмивка каза той. — Къде е Лад?

— Не мога да ти кажа. Нищо не знам. Тази сутрин излезе с Уилърд. Знам, че ще се върне без него.

— Сега, когато Уилърд върна откраднатите пари, когато жертвите му са възмездени, не ми се иска да го видя в затвора. Интересно, колко бързо оздравя, след като се изповядва и облекчи съвестта си! Сега може да започне нов живот и съм убеден, че след този урок ще стане честен човек.

— Дано да е така, татко! Какво ще правим сега? Нямаме пукната парса, за да се върнем в Англия.

— Бог е милостив. Ще намерим начин да ремонтираме „Сага“ и да отидем в Лемурия.

— Откакто напуснахме Изгубения остров, щастието не ни е изоставяло. Предполагам, че това се дължи на онези камъни, които Акон ми даде. Той каза, че носят щастие. Още не съм ги разглеждал. Ще отида да ги потърся.

Той слезе в кабината и след няколко минути се върна с кожената торбичка.

— Ето ги! — каза той.

Господин Крузо взе торбичката, изсипа съдържанието ѝ на дланта си и подскочи от радост.

— Камъни ли? Погледни ги, Мартин!

Младежът се вцепени от учудване.

— Бисери! — промълви той.

— Това са най-хубавите бисери, които съм виждал. Пет... десет... петнайсет... двайсет... двайсет и пет... Общо трийсет и три. Най-дребният от тях струва не по-малко от петстотин лири стерлинги!

Te мълчаливо се любуваха на бисерите, които блестяха под лъчите на утринното слънце.

Мартин бе изключително щастлив.

— Късметът наистина не ни напуска, татко! Сега ще мога да изпълня желанието си: да заведа теб и професора в Лемурия и да те запозная с Акон и Хаймер. Това ще бъде най-хубавото пътешествие на света — пътешествието до странния, неизвестен остров в Саргасово море!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.